

DHKC GERİLLA

SAYI 6 / AĞUSTOS 2016

Kurtuluşa Kadar Savaş!

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı Yayın Organıdır.

**BAĞIMSIZ DEMOKRATİK
SOSYALİST TÜRKİYE İÇİN
DURSUN KARATAŞLARIN YOLUNDA
YÜRÜYOR VE SAVAŞIYORUZ!**

**NE AMERİKANCİ FAŞİST DARBE
NE AMERİKANCİ FAŞİST AKP
YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE!**

İÇİNDEKİLER

* Baş Yazı	1	* Dayı ve Gerilla	24
NE AMERİKANCİ FAŞİST DARBE NE AMERİKANCİ FAŞİST AKP İKTİDARI! YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE!		* Şiir	25
		SEN YÜRÜRSÜN RÜZGAR YÜRÜR	
* Kürdistan'da Kurtulaşa Kadar Savaş	8	* Karademlik	26
AKP DE FETHULLAHCILAR DA KÜRT HALKININ DÜŞMANIDIR!		DHKC GERİLLALARI'YLA RÖPORTAJ	
* Dayı'ya Sesleniş	10	* Gerillanın Kitaplığından	31
GÖZÜN ARKADA KALMASIN DAYI		ÇİN HALKININ SAVAŞI	
* Biz Cephe Gerillaları'yız!	12	* Şehitler Diyor ki;	33
ŞEHİTLERİMİZE VE AİLELERİNE UZANAN ELLERİ KIRACAĞIZ!		DAYI	
* Gerillanın Patikası	14	* Gerillanın Afişi	34
AKP DE, AMERİKANCİ FETHULLAHCILAR DA FAŞİSTTİR, HALK DÜŞMANIDIR! İKİSİNİN DE BİRBİRİNDEN FARKI YOKTUR!		* Bu Tarih Bizim	35
		ANADOLU İHTİLALİNİN İLK ÖRGÜTLÜ İSYANI BABAİLER AYAKLANMASI	
* Gerillanın Bir Günü	15	* Gerillanın Yüreğinden	38
GERİLLADA İLK PATİKA		ZAMANIMIZIN DAR BİR GEÇİDİNDEYİZ	
* Düşmanı Tanı Yenilmez Ol	17	* Tarihimizden	40
AKP VE FETHULLAH HALKA DÜŞMANDIR! ONLARIN İÇ ÇATIŞMALARI BİZİ ALDATMASIN!		ARASOR DERESİ ŞEHİTLERİ	
* Gerillanın Patikası	18	* Matara	55
"GERÇEK AYRILIKLAR ÖZ- LEMLERİN BİTTİĞİ YERDE BAŞLAR"		TAYYİP'İN ENİŞTESİ İŞ BAŞINDA	
* Bilgi İnsanı Yenilmez Kılar	20	* Gerillanın Sırt Çantası	56
BU SAVAŞ HALKIN SAVAŞIDIR! BU SAVAŞTA HER ŞEY SİLAHTIR!		AVLANMAK ve DOĞADAN YİYECEK KARŞILAMA	
		* Düşmanı Vurmak için Öğren-Öğret	58
		POMPALI TÜFEKLER	

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı Açıklaması:

**BAĞIMSIZ DEMOKRATİK
SOSYALİST TÜRKİYE İÇİN
DURSUN KARATAŞLARIN YOLUNDA
YÜRÜYOR VE SAVAŞIYORUZ!**

**NE AMERİKANCI FAŞİST DARBE
NE AMERİKANCI FAŞİST AKP İKTİDARI
YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE!**

*AKP de Fethullah da ABD uşaklarıdır.
Halk düşmanlarıdır, bizi sömüren,
zulmedenlerdir.*

*Kurtuluşumuz ABD'ye, AKP'ye ve tüm
sömürücülere karşı halkın iktidarı için
savaştadır.*

*Halkın kurtuluşu devrim ve
sosyalizmedir.*

*Kurtuluşun yolu Dursun Karataşların
yoludur.*

*Dursun Karataş, emperyalizme ve
faşizme karşı savaşımızın ve bağımsız,
demokratik Türkiye mücadelemizin
önderidir, yol göstericisidir.*

*Önderimizi gerilla savaşımızla
selamlıyor; O'na, tüm şehitlerimize
ve halkımıza bir kez daha diyoruz ki,
katil ABD'yi, AKP'sinden Fethullah'ına,
MHP'sinden, Sabancı'sına, Koç'una ve
kısacası tüm vatan hainlerine kadar
hepsini ülkemizden kovacağız. Söz
olsun! Söz olsun ki, gerilla savaşımızı
tüm dağlarımıza yayacak, halk
savaşını büyütecek ve
devrimi gerçekleştirip
Devrimci Halk İktidarı'nı kuracağız.*

Önderimiz, başkomutanı-
mız Dursun Karataş 11 Ağustos
2008'de şehit düştü.

Önderimiz o gün tıpkı
Mahir gibi, Hüseyin ve Ulaş
gibi fiziken aramızdan ayrıldı.
Gerçekte ise önderimiz Dursun
Karataş var ettiği DHKP-C ile,
yarattıklarıyla, öğrettikleriyle
hep aramızda oldu. DHKP-C
olduğu sürece önderimiz Dur-
sun Karataş vardır, savaşıyor-
dur. Ki, DHKP-C hep olacak!

DHKP-C devrimi gerçeğe-
leştirecek ve sosyalist Türkiye'yi
inşa edecek. İşte tüm bu aşama-
larda Dursun Karataş bize yol
göstermeye, ışık olmaya, güç
olmaya ve halk düşmanlarının
korkusu olmaya, onları titret-
meye devam edecek.

Tarihte kimi isimler, insan-
lar vardır ki, onlar devrimle,
sosyalizmle, solla bütünleşmiş
ve simgeleşmişlerdir. Marks,
Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ho
Amca, Dimitrov, Che... Hepsi
de tüm dünyanın tanıdığı dev-
rimci önderlerdir. Ülkemizde
de Mahir Çayan ve Dursun
Karataş, Türkiye solunun,

Sf.3

Ülkemizde Mahir Çayan ve Dursun Karataş, Türkiye solunun, devriminin simgeleri ve önderleridirler. Onların adı geçince Türkiye devrim mücadelesi, Anadolu halklarının emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi canlanır beyinlerde.

Tüm dünya halklarının kurtuluşu emperyalistlere ve faşistlere karşı silahlı savaştır.

Tüm dünya halklarının insanca yaşayacağı tek sistem sosyalizmdir.

İşte ülkemizde kurtuluşun yolunu gösteren ve bunun için savaşan Parti-Cephe var. Bu savaşın kurmayı, önderi, başkomutanı Dursun Karataş var. Ve Parti-Cephe sadece Anadolu halklarının değil, tüm dünya halklarının ideolojik önderlik yapmakta ve aynı zamanda yürütüp büyüttüğü halk savaşıyla da tüm halklara fili önderlik de yapmaktadır.

devriminin simgeleri ve önderleridirler. Onların adı geçince Türkiye devrim mücadelesi, Anadolu halklarının emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi canlanır beyinlerde.

Bakın dünya tablosuna...

Tüm dünya halkları acılar içinde.

Halklar mutsuz, umutsuz. Asya'dan Afrika'ya, Amerika kıtasından Avrupa kıtasına kadar dünyanın her karış toprağındaki halklar açlık, yoksulluk, sefalet içinde yaşıyor... Ülkeleri işgal edilen, katliamları, işkenceleri, baskı ve terörü en ağır şekilde yaşayan halklar bir kurtuluş yolu arıyor. Sömürünün olmadığı, zulmün olmadığı, emeğinin karşılığını aldığı; onurluca, şereflice yaşayacağı, mutlu olacağı, yarından endişe duymayacağı, vatanının özgürleştiği bir yaşam istiyor tüm dünya halkları.

Halklar böylesi bir yaşam istiyor ama her geçen gün de sömürü ve zulüm daha da pervasızlaşıyor.

Bakın dünya halklarının yaşadıklarına;

1 Milyar insan AÇ!

1 Milyar insan İÇME SUYUNA

MUHTAÇ!

Ekmek ve suya muhtaç 100 Milyonlar var.

Suya ve ekmeğe muhtaç bu insanların başlarını sokacak, insanca yaşayacakları bir evlerinin bile olmadığı sır değil. Evet, 100 milyonlarca insan evsiz, eğitim hakları, sağlık hakları ve diğer tüm temel hakları yok. Onurları kırılmış milyonlarca insan var. Aşağılanan, horlanan, insan yerine konmayan, kölece çalışmaya ve yaşamaya mecbur bırakılan, umutsuzlaşan milyarlarca insan... Ve diğer yandan, tüm bu tabloyu yaratan emperyalistler ve faşistler var. Bir avuç burjuva, o bir avuç asalak soytarılar, servetlerine servet katıyor. Düşünün ki, bir burjuva zübbesinin

serveti tüm Afrika kıtasının gelirinden fazla. Peki bu aşağılık burjuva çalışıp da mı “kazandı” bu serveti. Bu soru bile gereksiz. Elbette milyarlarca insanı sömürerek onları açlık ve sefalet içinde bırakarak zenginliğini büyüttü.

İşte bunlar hırsızdırlar. Bunlar katildirler. Bunlar zalimdirler. Tüm bu sömürücüleri yeryüzünden silip atmak gerekiyor. Tüm halklar bu sömürücülerden, bu zalimlerden kurtulmalıdır.

Peki nasıl?

Tüm dünya halklarının kurtuluşu emperyalistlere ve faşistlere karşı silahlı savaştır.

Tüm dünya halklarının insanca yaşayacağı tek sistem sosyalizmdir.

İşte ülkemizde kurtuluşun yolunu gösteren ve bunun için savaşan Parti-Cephe var. Bu savaşın kurmayı, önderi, başkomutanı Dursun Karataş var. Ve Parti-Cephe sadece Anadolu halklarına değil, tüm dünya halklarına ideolojik önderlik yapmakta ve aynı zamanda yürütüp büyüttüğü halk savaşıyla da tüm halklara fiili önderlik de yapmaktadır.

46 yıldır devrim yolunda, ateş altında yürüyen, tüm kuşatma ve yok etme saldırılarını püskürten, yılmadan, yolundan sapmadan, sosyalizm bayrağını daha da yükselten Dayı'nın önderliğindeki Parti-Cephe'miz devrimi gerçekleştirecektir.

Bakın vatan hainlerine!

Kimdir bu vatan hainleri? AKP'dir,

AKP - Fethullah kavgasından halkın hiçbir çıkarı yoktur. Halk, bu kavganın tarafı değildir. Bu kavga, AKP ve Fethullahçıların iktidar kavgasıdır. “Sömürüden en çok payı ben almalıyım.” diyerek birbirleriyle kavga etmektedirler.

Fethullahçılar ve AKP daha düne kadar el ele verip halkımıza sömüren ve zulmedenlerdir.

Fethullahtır, MHP'dir, CHP'dir. Tüm sömürücüler ve zalimlerdir vatan hainleri... Emperyalizme hizmet eden, faşizme köpeklik yapan, halka düşmanlık yapan tüm soysuzlar vatanına ihanet ediyordur.

Bugün ABD uşakları olan AKP ve Fethullahçılar sömürü pastasından daha büyük pay alabilmek için, iktidar için birbirine girmiş durumdalar.

Sf.5

Kendi iktidar

kavgalarında geldikleri nokta Fethullahçılar'ın AKP'ye yönelik başarısız darbe girişimi oldu.

AKP Fethullah kavgasından halkın hiçbir çıkarı yoktur. Halk, bu kavganın tarafı değildir. Bu kavga, AKP ve Fethullahçıların iktidar kavgasıdır. “Sömürüden en çok payı ben almalıyım.” diyerek birbirleriyle kavga etmektedirler.

Kimdir AKP?

AKP 2002'den beri ABD adına ülkeyi yöneten, tüm Anadolu halklarını ilik-

AKP de, Fethullahçılar da ABD'nin en seçkin köpekleri, en yalaka, en aşağılık ABD uşaklarıdır.

Onlar vatan hainleridir.

Onlar din tüccarlarıdır, hiç bir değerleri yoktur. Pisliklerdir.

Onlar teröristlerdir. Kürt halkının tepesine bombalar yağdıran, şehirleri yakıp yıkan, tecavüz eden, insanlarımızı kaybeden, toplu mezarları kazan, hapishaneleri dolduran onlardır.

Onlar Sabancıların, Koçların,

Özyeğinlerin, Zorluların köpekleridir.

İşte onlar, bugün iktidar için birbirlerini boğazlıyorlar.

lerine kadar sömüren, halka zulmeden, halkı köleleştirmeye çalışan, Cumhuriyet tarihinde gelmiş geçmiş en pervasız ABD uşaklığını yapan, Ortadoğu halklarının kanına giren, din tüccarı, halkın katili, hırsız, soysuz halk düşmanı bir partidir.

Kimdir Fethullahçılar?

Din bezirganlığı yaparak halkı aldatan, emperyalizmin ajanlığını yapan halk düşmanı bir örgütlenmedir Fethullahçılar. Dahası, ABD ajanı olarak Asya'dan, Afrika'ya kadar birçok yerde açtıkları okullarla bu ajanlık faaliyetini yürüten, dünya halklarına düşmanlık yapan ABD uşaklarıdır Fethullahçılar.

Fethullahçılar ve AKP daha düne kadar el ele verip halkımızı sömüren ve halkımıza zulmedenlerdir.

Kısacası AKP de, Fethullahçılar da ABD'nin en seçkin köpekleri, en yalaka, en aşağılık ABD uşaklarıdır.

AKP de Fethullahçılar da halkın katili, işkenceci, hırsız, soyguncudurlar.

AKP de Fethullahçılar da vatan hainleridir, halkların düşmanlarıdır.

AKP'nin de Fethullahçıların da tek dertleri paradır, zenginlikleridir. Servetlerini büyüttür.

AKP de Fethullahçılar da din tüccarlarıdır, hiç bir değerleri yoktur. Pisliklerdir.

AKP de Fethullahçılar da teröristlerdir. Kürt Halkının tepesine bombalar yağdıran, şehirleri yakıp yıkan, insanlarımızı tecavüz eden, kaybeden, toplu mezarları kazan, hapishaneleri dolduran onlardır.

AKP de Fethullahçılar da Sabancıların, Koçların, Özyeğinlerin, Zorluların köpekleridir.

İşte onlar, yani AKP de Fethullahçılar da bugün iktidar için birbirlerini boğazlıyorlar.

AKP oligarşi içi bu iktidar savaşında darbe girişimini bahane edip halka karşı savaşını büyütüyor. OHAL'ler, halk düşmanlığını tırmandırmak, halka karşı terörde sınır tanımamak, AKP'nin korkaklığını, çaresizliğini, halka karşı düşmanlığını gösterir. AKP devleti kendi çıkarına ve ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirip faşizmini iyice pekiştirip güçlendirmenin derdindedir. Böylece ABD uşaklığında kendini daha iyi kanıtlayıp, daha büyük hizmetler yaparken diğer yandan kendi yağma saltanatını daha ve sağlamca sürdürmenin peşindedir. AKP estirdiği faşist terörüyle, hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını tırmandırıyor. Özgür tutsakların tarihi direniş ve zafer tarihidir. Özgür tutsaklar hiçbir zaman boyun eğmedi, eğmeyecek. **ABD uşağı AKP şunu unutmamalıdır ki, tutsak yoldaşlarımızın dökülecek tek bir damla kanının hesabını misliyle soracağız. Direnen tutsak yoldaşlarımızı gerilla selamıyla selamlıyoruz.**

Halkımız!

Bu düzen çürümüştür. Bu düzen sömürü, zulüm düzenidir. Bu düzen

Amerikancıdır. Bu düzen faşisttir. Bu düzen halka düşmandır. Bu düzenin her yanından, her kurumundan pislik akıyor.

Bu düzen hırsızların katillerin, soyguncuların, vatan hainlerinin, ABD uşaklarının, faşistlerin, halk düşmanlarının düzenidir.

Bu düzen ahlaksız, yozlaşmış, değersiz, çürümüş, iğrenç bir düzendir.

Bu düzende halkın çıkarına, halkın mutluluğuna dair hiçbir şey yoktur.

Bu düzen halka sadece ve sadece acı verir, gözyaşı verir.

Bu düzen halka daha fazla yoksullaşma ve sefalet yaşatır.

Bu düzen halka zulmederek, halkın kanını oluk oluk akıtarak ayakta kalır.

Bu düzenin ordusu da, meclisi de, bürokrasisi ve tüm partileri de, polisi MİT'i de, tüm hükümeti de halka düşmandır, pislik içindedir.

Halk olarak tek kurtuluşumuz bize zulmeden, bizi sömüren, vatanımızı ABD'nin çiftliği haline getiren bu asalakları, bu soyguncuları, bu faşistleri, ABD uşaklarının saltanatlarını yıkmaktır.

Halk olarak yapmamız gereken ABD'yi bu topraklardan kovmaktır.

Halk olarak yapmamız gereken, emperyalizme ve faşizme karşı savaşır, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi kurmaktır.

Bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi nasıl kuracağız? Bunu nasıl başaracağız?

1- Halk olarak meclislerde birleşecek, örgütlenecek, kendi kendimizi yönetecek ve halk kurtuluş cephesini büyüteceğiz.

2- Halk olarak Cephe gerillalarında silahlanacak, savaştacak ve savaş yayacağız.

Bunları başardığımız zaman halk olarak yenilmez bir güç olarak bir sel

1- Halk olarak meclislerde birleşecek, örgütlenecek, kendi kendimizi yönetecek ve halk kurtuluş cephesini büyüteceğiz.

2- Halk olarak Cephe gerillalarında silahlanacak, savaştacak ve savaş yayacağız.

Bunları başardığımız zaman halk olarak yenilmez bir güç olarak bir sel gibi akıp bu pislik düzeni yıkıp ve yok edeceğiz.

gibi akıp bu pislik düzeni yıkacak ve yok edeceğiz.

İşte o zaman **Tam Bağımsız Türkiye'yi** kuracağız.

İşte o zaman halk için demokrasinin olduğu demokratik Türkiye'yi koracağız.

İşte o zaman ulusal baskının olmadığı, tüm inançların özgür olduğu sosyalist Türkiye'yi kuracağız.

Sf.7

Halkımız!

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi saflarında birleşelim. Emperyalizme ve faşizme karşı bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye için savaşalım. Savaşalım ve geleceğimizi kazanalım.

Kazanmak için DHKC Gerillalarına katılın!

**GERİLLAYA KATIL
SAVAŞI BÜYÜT VE YAY!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN
KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ!**

**DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır
Gerilla Birliği Komutanlığı
14 Ağustos 2016**

AKP de Fethullahçılar da Kürt Halkının Katilidir!

**ULUSAL KURTULUŞUMUZ İÇİN
ABD'YE VE ONUN KÖPEKLİĞİNİ YAPAN
AKP FAŞİZMİNE KARŞI SAVAŞALIM!
KURTULUŞUMUZ OLAN
DEVRİMCİ HALK İKTİDARINI KURALIM!**

Sf.8

AKP ve Fethullahçılar bu iki halk düşmanı, bu iki Amerikan köpeği, sömürü pastasından daha büyük pay alabilmek için bugün birbirini boğazlıyor. Sömürücülerin bu iktidar kavgasında Fethullahçılar AKP'ye yönelik darbe girişiminde bulundu fakat başarısız oldu. AKP de karşı saldırıya geçerek Fethullahçıları hapishanelere dolduruyor. Faşist AKP darbeye karşı mücadele adı altında esasında tüm halka yönelik sürdürdüğü savaşı daha da tırmandırıyor. AKP'nin OHAL ilanının anlamı budur. AKP faşist terörünü bu şekilde tırmandırırken aynı zamanda demokrasi şovları yapıyor. Oysa bu ülkede hiçbir zaman demokrasi olmadı. Bu ülke ABD'nin gizli işgalinde olan ve iktidara gelen tüm partilerin ülkeyi ABD adına yönettiği, faşizmin kesintisiz bir şekilde sürdürüldüğü bir ülkedir. Ülkemizde faşizmi gizli bir şekilde sürdürmektedirler. Yani görünürde partiler vardır, seçim vardır, meclis vardır... Ve bunun anlamı da bu ülkede demokrasinin olduğudur.

Gerçekte ise tüm bunlar faşizmi gizlemenin perdesi, halkı aldatma ve oyalamanın oyunudur. Bu ülke kanlı bir faşizmle yönetilmektedir. AKP'nin bugün darbeye karşı kendisini demokrasi kahramanı olarak göstermesi, faşist terörü gizlemenin çabasıdır. Bu gerçek kendisine sol diyen tüm kesimlerce bilinir. HDP de bu gerçeği bilir. Ancak HDP faşist AKP'nin demokrasi kahramanlığı oyununa ve aldatmasına güç verecek söylemlerde ve pratikte bulunmaktadır. HDP de "demokrasiyi koruyalım" demekte ve hatta demokrasi mitingleri düzenlemektedir. Böylece faşizmin yalanlarına güç vermekte AKP'ye can simidi uzatmaktadır. Oysa HDP'nin ve tüm solun yapması gereken başta ABD olmak üzere AKP'sinden Fethullahçısına kadar tüm halk düşmanlarına karşı mücadeleyi büyütmektir.

AKP de Fethullahçılar da Kürt Halkının Katilidir!

AKP iktidara geldiği günden bugüne

Kısacası Kürt halkının yaşadığı vahşetin, zulmün, işkencenin sorumlusu ve uygulayıcıları, Kürt halkına uygulanan ulusal baskının sürdürücüleri Amerika'nın köpekliğini canla başla yapan AKP ve Fethullahçılardır, bunu unutmayalım. bunu unutursak düşmanlarımızı unuturuz.

kendisi gibi din bezirganı olan Fethullahçılarla birlikte halkın kanını dökmüş, halka zulmetmiştir. Kürdistan'da yaşanan katliamlar; meydanlarda, alanlarda patlatılan bombalar bu halk düşmanları tarafından gerçekleştirilmiştir. Roboski'nin, Uğur Kaymaz, Ceylan bebek ve yüzlerce çocuğumuzun katilleri bunlardır. "Kadın çocuk demeden" kürt halkını kıyımdan geçirenler bunlardır. Binlerce gerillayı kimyasal silahlarla, bombalarla, vahşetle katleden bunlardır. Binlerce insanımızı toplu mezarlara gömen, yine binlercemizi kaybeden bu halk düşmanlarıdır. Roboski'de, Suruç'ta, Kızılay'da.. Ve daha birçok yerde kontra katliamları gerçekleştirenler bu katillerdir. Sadece son bir yılda Kürt halkının üzerine bombalar yağdırıp, köyleri, kasabaları, mahalleleri, şehirleri yakıp yıkan, binlerce insanımızı evinden yurdundan eden bu katillerdir. Yine sadece son bir yılda binlerce insanımızı katleden, ölülerimize bile işkence yapan, binlerce insanımızı hapishanelere dolduranlar bu faşistlerdir.

Kısacası Kürt halkının yaşadığı vahşetin, zulmün, işkencenin sorumlusu ve uygulayıcıları, Kürt halkına uygulanan

ulusal baskının sürdürücüleri Amerika'nın köpekliğini canla başla yapan AKP ve Fethullahçılardır, bunu unutmayalım. Bunu unutursak düşmanlarımızı unutturuz. Düşmanlarımızı unutmak demek bugüne kadar bizi katledenlerden hesap sormamak demektir; ölülerimizin, şehitlerimizin kanını yerde bırakalım demektir. Düşmanlarımızı unutmak demek bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da boğazlanmamıza, ulusal onurumuzun kırılmasına sessiz kalmak demektir.

Sf.9

Unutmayacak Affetmeyecek Hesap Soracağız!

AKP faşizminden de, Fethullahçılardan da halka karşı işlediği tüm suçların hesabını soracağız. Bunun yolu bu faşist düzene karşı elde silah savaşımdır. Hayır bu ülkede demokrasinin "d"si yoktur. Kürt halkı bu gerçeği on yıllardır kendilerine yaşatılan zulümden bilmektedir. Kürt halkı olarak tüm Anadolu halklarıyla birlikte emperyalizme ve faşizme karşı savaşmalı ve kurtuluşumuz olan devrimi gerçekleştirmeliyiz. Kurtuluşumuz için Cephe bayrağı altında birleşelim savaşalım kazanalım.

GÖZÜN ARKADA KALMASIN DAYI

Daha Da Hızlı Koşacağız Devrime, Halk İktidarını Kurmaya...

Sevgili Önderimiz, öğretmenimiz,
Komutanımız,

Sana Dersim Dağları'ndan sesleniyorum. Sana söz vermiştik; *"savaşı büyütecek, hesap soracağız, halkımıza hak ettiği yaşanılabilir bir dünya kuracağız, sosyalizmi kuracağız"* diye...

Sözümüzü tutuyoruz, Dersim Dağları'nda gerillalarımız var artık, biz varız. DHKC Gerillaları var. Burada olmak, gerilla olmak büyük bir onur, büyük bir gururdur bizim için.

Seni düşünüyorum, gerillaya dair söylediklerini. *"Gerilla savaşı olmazsa olmazdır, iktidar iddiasıdır..."* Savaşı dağlarda büyütmek gerekir. Ve gerilla çıkarmaktaki ısrarın, çaban, ülkemizin tüm dağlarında gerillalarımız olacak inancın ve kararlılığın.

Bugün burada olmamız senin sayenindedir. Senden aldığımız mirasla, senden aldığımız güçle, senden öğrendiklerimizle çıktık dağlara. *"Bizim gibi bir ülkede bir gün bile eylem yapmadan geçirmek büyük bir kayıptır"* sözünü düşünüyorum. Gerillaya da bu bakış açısıyla çıktık. Bekleyemedik, erteleyemedik. Silahımız yoktur, kıyafetimiz eksik, kış mevsimidir, malzemeler eksik vb. diyerek ideal koşulları beklemedik, çünkü bir gün bile eylem yapmadan geçiremedik. Kürdistan'da katledilen halkımız, Sivas'ta,

Çorum'da, Maraş'ta, Gazide, 19 Aralık 2000' de hapishanelerde diri diri yakıldı. Katledilen halkımızdı, devrimcilerdi. Soma'da, Ermenek'te katledilen madenciler ve onlarca iş cinayetinde katledilen işçiler, soğuktan ölen Ayaz bebek, kıyıya vuran Aylan bebek ve açlıktan ölen yüzlerce bebek... Unutmadık, unutmayacağız.

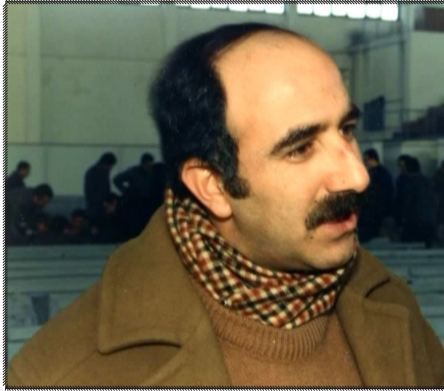
Halkımız adalet bekler. Tutsaklarımız, şehitlerimiz adalet bekler. Yıllardır halkın tek umudu biziz.

Halkımızın yaşadığı tüm acıların, analarımızın gözyaşının, dökülen her damla kanın hesabını soracağız.

Halk düşmanlarını inlerine sokacağız. Şehirde Şafak, Bahtiyar, Çiğdem, Berna, Elif olacağız; dağlarda Onur ve Çayan olacağız.

Bugün Dersim Dağları'ndayız. Halkımızın ağıtları yankılanıyor dağlarda. Bu dağlar kin ve acılara tanık olmuştur. Bağrında ne büyük acılar vardır. Yürüdüğümüz her patikada, aştığımız her tepede sınıf kinimiz büyüyor. Halkımıza, vatanımıza olan sevgimiz büyüyor. Ve her günümüz sana verdiğimiz söz yerine getirmenin mutluluğu ve gururuyla geçiyor.

Az kaldı Dayı, az kaldı, beklediğimiz o büyük güne az kaldı. Bugün Dersim Dağları'ndayız, Karadeniz, Ege ve Toroslar... Ülkemizin tüm dağlarında gerillalarımız olacak. Gerilla savaşını büyütecek, halk

ordusunu kuracağız.

Dağlardan şehirlere bir gün bile eylem yapmadan geçirmeyeceğiz.

Ağaçsız, insansız, evsiz bırakılan köylerimiz yeniden yeşerecek, insanlarımız ekinlerini ekecek, hayvanlarını otlatacak, çocuklar nehirlerde kağıttan kayık yüzdürecekler. Halkımız geleneklerini yaşayacak, yaşatacak.

Dağlarda her günümüz bu inanç ve kararlılıkla geçiyor. Her günümüz, savaşı

büyüterek geçiyor.

Halk düşmanlarının korkularını bütütmeye devam edeceğiz.

Gözün arkada kalmasın Dayı. Yolumuzdan bir milim bile sapmadan, moral ve coşkumuzdan, inanç ve kararlılığımızdan hiçbir şey kaybetmeden daha da hızlı koşacağız devrime, halk iktidarını kurmaya...Ve o gün halaylarda buluşacağız, bayrağımızı dalgalandıracağız Dayı. Hoşçakal...

**Güle güle
demiyoruz sana
Umudun öncüsü
Biliriz yol alırsın geleceğe
Hedef sosyalizm! diye
Güle güle demiyoruz sana
Çocuklarımızın gelecek düşü
Ezgisinde adalet ve özgürlük olan
Kardeşliğin türküsü
Güle güle demiyoruz sana
Tarihler öncesinin Spartaküsü
Anadolu'nun bilgesi
Bedreddin yiğidi
Güle güle demiyoruz sana
Alnımızın ışığı
Bayrağımızın yıldızı
Yolumuzun öncüsü**

Sf.11

ŞEHİTLERİMİZE VE AİLELERİNE UZANAN ELLERİ KIRACAĞIZ! BİZ CEPHE GERİLLALARIYIZ!

6 Nisan 2016'da DHKC İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği savaşçısı Çayan Gün, düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

Şehidimizin vasiyeti üzerine ailesi cenazesini alarak Erzincan Çayırılı'daki köyü olan Gelinpınar Köyü'ne defnetmek üzere yola çıktı. Çayan'ın kardeşleri köydeki mezar yerini kazmış cenazenin gelmesini bekliyorken köyün muhtarı yolda olan Çayan'ın kardeşini arayarak köye gelmemelerini, faşistlerin toplanmış olduğunu, mezarın kapatıldığını söylüyor. Çayan'ın kardeşlerinin ikinci kez açtığı mezar yerini de kapatıyor faşistler... Faşistlerin mezara ve aileye yönelik saldırıları nedeniyle şehidimiz vasiyet ettiği yere, köyüne gömülemedi. Erzurum Hınıs Karamale Köyü'ne defnedildi.

Sf. 12

Çayan'ın mezar yerini taşlarla dolduran bu soysuzların hiçbiri Çayan'ın köyünden değildi. Elbette jandarmanın ve polisin sağdan soldan topladığı ciğeri beş para etmeyen adamlardı. Aralarında sivil polis olanları da vardı. Evet bütün linçleri, faşist saldırıları devlet örgütler, yoksa bunların saldıracak kadar bile yürekleri de bilekleri de yoktur. Devletten soracağı-mız hesap herkesin malumu. Onun ipini saldırdığı bu itlerden de hesap soracağız, bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Kimler bu ciğeri beş para etmez faşistler?

- Ülkü ocakları gençlik kolları başkanı Engin Acar, mezarı taşla dolduran, "Burası Çayırılı buraya terörist cenazesi gömdürmeyiz" diyerek itleri galeyana getiren şerefsiz...Çayırılı'da hayvancılık

ve çiçekçilik yapıyor, kurban bayramlarında İstanbul Maltepe'ye hayvan getiriyor.

- **Çetin Efe ve Oktay Efe, Erzincan-Çayırılı ve Erzurum-Çayırılı arası otobüs servisçiliğini yapıyorlar.**
- **Çayırılı'da tekel bayi işleten Selçuk Alptekin,**
- **Hayvancılık yapan iki kardeş Seçim Mete ve Malik Mete,**
- **Çayırılı'da çalışan Sarı Celal,**
- **Korsan taksicilik yapan baba-oğul Metin Yılmaz ve Ümit Yılmaz,**
- **Çayırılı'nın eski belediye başkanı'nın oğlu, koruculuk yapan Ahmet,**
- **Esrar eken ve satan, uyuşturucu bağımlısı, jandarma işbirlikçisi ve muhabiri Şişko Sinan,**
- **Çayırılı merkezden Halim Çobanoğlu**
- **Ve diğerleri...**

Sizi bu halkın başına bela olasınız, bütün değerlerinin üzerinde tepinesiniz diye besliyor bu katil devlet değil mi? "Yaparız yaparız unutulur, kimse hatırlamaz, peşine de düşmez" diyorsunuz öyle mi? Bir abinin kardeşine açtığı mezarı ağzından salyalar akıtarak kapatan ahlaksızlığınız yanınıza mı kalacak sanıyorsunuz?

Yok öyle!

Bekleyin bakalım, unutuluyor muymuş yoksa hesap mı soruluyormuş...

Çayan bu halkın en onurlu evladı, yeni doğacak halk çocuklarının adı ve soracağımız hesabımızdır. Siz kime saldırıyorsunuz, bu ne hadsizlik! Sizin o çalışmayan kafanızı kırarız!

Bu soysuz itlerin de soyu olur mu demeyin, oluyor. Bu it soyları Hitlerle, Mussolini ile, tarihin lanetleyerek andığı tüm faşistlerle aynı soydandır. Faşizmin karakteri her yerde her zaman birdir. Ahlaksız-

lıkta, namussuzlukta sınır tanımazlar.

Dünyada hiçbir vasıfları yoktur bunların, bir baltaya sap olacak kadar cürümleri yoktur. Uyuşturucu satarlar, komşularını satarlar, karılarını kızlarını satarlar. Devrimcilere saldırırken arkalarına jandarmayı alıp aslan kesilen bu itler vatan işgal ediliyor desen saklanacak delik ararlar.

Şehidimizin kız kardeşi bu saldırılar karşısında evdeki silahları dolduruyor ve jandarmayı arıyor "eve gelirlerse alırlar karşılığını" diyor. Ancak o zaman çekiyorlar faşistlerini... Bu köpek sürülerini tertemiz bir halk kızı, bir genç kız böyle dize getirir işte.

Şafak Yayla'nın cenazesine ve ailesine saldıranlar aynı köpeklerdir!

Çiğdem Yakşi'nin bedenini tellere bağlayıp çekenler aynı soysuzlardır!

19 Aralık'ta kadınlarımızı diri diri yakarken kahkahalar atanlar aynı ahlaksızlardır!

Hacı Lokman Birlik'i akrebin arkasına bağlayıp sürükleyenler, gerilla cenazelerinin organlarını kesenler, kadın bedenlerini teşhir edenler aynı it soylarıdır!

Halkımız ne güzel ve ne kadar doğru söylemiş:

İTE İT ÖLÜMÜ!

Bekleyin, tüm soysuzluklarınızın tüm ahlaksızlıklarınızın hesabına da sıra gelecek. O zamana kadar asalak yaşamınızı sürdürmeye devam edin.

Biz unutmayan,uzlaşmayan ve Bedrettin'den Seyit Rıza'ya,

Mahir'den Çayan'a tüm şehitlerimizin hesabını soracak olan
DHKC GERİLLALARIYIZ!

Gerillanın Patikası

AKP DE, FETHULLAHÇILAR DA AMERİKANCIDIR, FAŞİSTTİR, HALK DÜŞMANIDIR! İKİSİNİN DE BİRBİRİNDEN FARKI YOKTUR!

AKP ve Fethullahçılar arasındaki it dalaşı birkaç yıldır sürüyor. Önceden halka birlikte saldıran, birlikte halkı soyup soğana çeviren AKP ve Fethullahçılar birbirlerine girmiş durumdalar. Birbirlerini yedikçe de ortalığa kendi pislikleri saçılıyor. Ayakkabı kutularından çıkan milyon dolarlar, bir kaç trilyoncuk cep harçlığı hala halkımızın hafızalarındaki tazeliğini korumaktadır. AKP'nin Fethullahçılar'ı tasfiye etmek için hakimleri, savcılarını sürmesi, görevden alması kendi içlerinde yaşadıkları krizin boyutunu ortaya seriyordu. Geçtiğimiz ay patlayan darbe girişimi yaşadıkları yönetememe krizinin boyutunu gözler önüne serdi.

AKP ve Fethullahçılar yıllar boyunca halka birlikte saldırdılar. Halkımızın deyimiyle can ciğer kuzu sarmasıydılar. Halklara yapılan saldırılarda, zulümelerde, katliamlarda, çıkartılan faşist yasalar da, hak gaspları ve baskı yasalarında, polisler verilen katliam yetkilerinde hep birlikteydiler.

Darbe girişimi AKP faşizminin yeni saldırılarının önünü açtı. Üç ay süreyle OHAL ilan ettiler. Bir darbeye yapılabilecek ne varsa Tayyip ve AKP hepsini yaptılar, yapıyorlar. Binlerce gözaltı ve tutuklamalar, görevden almalar, kapatılan kurumlar, dergiler, televizyonlar...

Tayyip ve AKP bir yandan kendi darbelerini yaparken öte yandan da günlerce demokrasi nöbetlerine çağrı yapıp "Hakimiyet Milletindir" diyerek, "darbeye

karşı halkın gücü" diyerek demokrasi kahramanını kesildiler. Daha düne kadar meydanlarda adalet isteyenlere biber gazlarıyla, TOMA'larla, coplarla saldıran, bunların yetmediği yerde sokak ortasında insanları vuran, katleden AKP, bugün demokrasi mitinglerine çağrı yapar hale geldi. AKP'nin faşist yüzünü bilen halkımız AKP'nin çağrılarına hiç de kulak vermedi. AKP doğru düzgün kimseyi sokağa dökmeydi.

Bir yandan demokrasi şovları yaparken diğer yandan da gericiliği kışkırtmaya, kendi tabanlarını güçlendirmeye çalıştılar. Darbe girişiminin yaşandığı ilk gün darbecileri etkisiz hale getirir getirmez hemen devrimcilerin, Cepheliler'in bulundukları mahallelere yöndeldiler. AKP'li faşistler sözde darbeye karşı yaptığı yürüyüşleri mahallelerimizde yapmaya kalkıştı. Gazi, Bağcılar, Çayan, 1 Mayıs, Armutlu... Ama istediklerini yapamadılar. Cepheliler'in öncülüğünde taşlarla, sopalarla, molotoflarla, silahlarla direnen halkla karşılaştı AKP'li faşistler..

Sonuç olarak;

AKP de, Fethullahçılar da faşisttir, halk düşmanıdır, Amerikan işbirlikçisidir. AKP ne kadar Amerikan işbirlikçisiyse, Fethullahçılar da o kadar işbirlikçi ve faşisttir. İkisinden de halkın yararına bir şey çıkmaz.

Bu kokuşmuş düzenin her tarafından pislik akıyor. Bu düzen bin defa yıkılmayı hak ediyor. Halklarımızın tek kurtuluşu devrimdedir, sosyalizmedir.

GERİLLANIN BİR GÜNÜ

Gerillada İlk Patika

Yola koyulmuştuk. Umudun savaşıcı olma yolunda heyecanlı ve mutlu adımlar atarak ilerliyorduk. Önümde ve arkamda kavganın ayrılmaz bir parçası olan DHKC gerillaları. Ellerindeki silahları sanki vücutlarının parçası olmuş. Gözlerine bakınca yürekleri görünen savaşıcılar, gözlerinin içi işte böyle güler dost.

Bir bebek nasıl yürümeyi öğrendiğinde ilk adımları acemi ve paytaksa ben de öyleydim. Ama zaten buraya yeniden öğrenmeye geldim. Yürümek ilk işti. Ormanın içine girdikçe hedeflerimize biraz daha yaklaşıyorduk. Ve aynı zamanda geride bırakıyorduk beton yığınlarını. Yürüdükçe “*ilk patikada*” insan düşünüyor geride ne kaldı? Sadece beton yığınları mı? Elbette hayır. Geride bir çok şey bıraktık. En güzel şeyleri, sevdiklerimizi, dostlarımızı, anıları. Ama onları sadece fiziki olarak orada yani beton yığınları arasında bıraktık. ***Beynimiz geride bıraktıklarımız için silahlanmayı emrediyor.*** Ve ayaklarım bu yüzden yürümek zorunda. Kalbim, silahlarımız ve sevdiklerimiz için vatanımız ve halkımıza kurtuluşu için kan pompalıyordu. Böyle olmalıydı ve oldu. Tarihin, bilimin yasaları böyle söylüyor. Bir de bu serüvenin öncesi var. İşte tam bu sırada o tarih ve bilimin yasalarına değinmek gerek. Hiç bir şey birden

bire kendiliğinden olmuyor. Ben de gökten zembille bu patikaya düşmedim. Öncesi, o patikaya giden de bir yol vardı. Önce hayal etmek sonra karar verip onun için çalışmak ve yola düşmek. Ben böyle başladım. Hayal ettim. Öyle ki gerilla kafamda giderek karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Benim için masal kahramanlarına dönüşüyorlardı. Ama gerilla masal kahramanı değildi ve öyle özellikleri de yoktu. Gerilla herkes gibi normal insan. Yemek yiyen, su içen, uyuyan. Gerilla gerçek. Hatta gerçekliğin ta kendisi.

Gerilla bana çok uzak değildi. Bizim de köye gelirlerdi. Gerçi biz daha büyümeden göçmüştük ama bu gerçeklik değişmedi. İşte ben de o patikaların birinde yürüyorum. Yürüyorum, çünkü savaşmam gerek. “*Güzel bulduğum, doğru bildiğim herkes ve her şey için*” usta şair Nazım Hikmet böyle ifade etmiş. Ben ce bir mahsuru yok. İşte burdan benim geçme sebebim doğru ve güzel bulduğum herkes ve her şey.

Çünkü ilk kurşunu onlar attı.

Çünkü onlar insana dair ne varsa ona zarar veriyorlar.

Biz değil ben diyorlar. Ekmeğimize, emeğimize el koyuyorlar.

Ver diyorlar ve alıyorlar.

Ve en güzeli, vatanımız bana farklı dil,

din ve milliyetten oluşan bu koskoca halk deryasının ortak paydası.

Vatanımızı satıyorlar, kanını emiyorlar. Her şeyden vazgeçilebilir ama vatansız yaşanamaz.

Vatanımız bizim onurumuz, namusu-muz. Namusumuzu pazarlayanlara, namusu-muza göz dikenlere karşı savaşmak gerek. O patikaya alışmak gerek.

Gerillacılık zor değil, alışmak gerek.

Yıllarca şehirde yaşayıp dağa çıkmak sonuçta basit bir iş değil. Savaşmak da öyle.

Savaşabiliriz.

Bunun için tanka, topa, tüfeğe gerek yok. Kararlılık önemli. Önce beynimiz silahlanmalı. Ama bu durum silahı yadsıdığımız anlamına gelmez. Silah her şey. İşte böyleydi ilk adımlar, attıkça ilerliyorsunuz, ilerledikçe çok uzakta kalıyor şehir.

İlerledikçe yüküm artıyordu. Bu yük öyle gözle görülür, elle tutulur cinsten değil. Yani somut, maddi bir yük değil.

Bu yük umut olmak gibi bir sorumluluk. Hem de dünyada bir biz kalmışken.

Bir biz ezilen, sömürülen dünya halklarının umuduyuz. Evet, gözle görülen, elle tutulan somut bir yük değildi ama bu patikada yürümek, bu patikayı adımlamak yükümü somutluyordu.

Patikada yürürken orada mola veriyoruz. Şansımıza hafif bir esinti var. Ağaçların arasında hızla geçerken rüzgar sanki saz tellerine vururcasına türkü çalıyor. Sarp yamaçlar, dereler hep bir ağızdan söylüyorlar.

Savaşa çağırıyor dağlar bizi.

Bu türküyü duyup da dönmek olmaz.

Bu türküyü duyup da silah çatmadan düşmek olmaz.

Ardımız sıra sıralanmış adımlarımız.

Umuda yürüyüşümüzün ilk patikası son buluyordu..

YÜRÜMEK

*Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi
bırakarak,
havaları boydan boya
yarıp ikiye
bir mavzer gibi
karanlığın gözüne bakarak
yürümek!..*

*Yürümek;
dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında du-
yup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının
içine koyup
yürümek!..*

*Yürümek;
yolunda pusuya
yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını
bilerek
yürümek..*

*Yürümek;
yürekten
gülerekten
yürümek...*

Nazım HİKMET

Sf. 16

DÜŞMANINI TANI YENİLMEZ OL!

AKP VE FETHULLAH HALKA DÜŞMANDIR! ONLARIN İÇ ÇATIŞMALARI BİZİ ALDATMASIN!

Oligarşinin yönetememe krizi AKP-Fethullah çatışmasıyla sürüyor. 14 yıl önce halkı yalan ve demagoji ile aldatarak iktidara geldiler. Bugün sömürü pastasını paylaşamadıkları için birbirlerine düştüler. Kendi aralarındaki iktidar kavgasının son örneği 15 Temmuz'da yaşandı. TSK içindeki bazı general ve subaylar AKP'ye karşı darbe girişiminde bulundular. Fethullahçıların darbe girişimi karşısında AKP'liler karşı saldırıya geçtiler. Ancak asıl saldırı OHAL, KHK'ler(Kanun Hükümünde Kararname) ile halka oldu. Biliyoruz ki oligarşi kendi arasında çatışma yaşasa da söz konusu halkı sindirmek, sömürmek olunca hemen bir araya gelirler. Dolayısıyla oligarşi içi çatışmalar hep sonunda örgütsüz halka baskı, yasak olarak dönmüştür.

Yıllardır yaptıkları budur. 14 yıldır halkın kanını emenler onlardır. Bu güne kadar din adı altında halkın duygularını, inançlarını AKP-Fethullah birlikte sömürdüler.

Kürdistan'da çoluk çocuk halkı katledenler, halkın evlerini yakıp yıkanlardır onlar. Halkımızın kurtuluşu için dağlara çıkan gerillaları katledip, ölü bedenlere işkence yapanlardır. Gerillaların kulaklarını kesip resim çektirecek kadar insanlıktan uzaktır onlar. Sokak ortasında gençlerimizi katledenler, mahallelerimizde halkın üzerine çetelerini, uyuşturucu mafyalarını salanlar onlardır.

Suruç'ta, Ankara Gari'nda, Atatürk Havalimanı'nda, Taksim'de, Gaziantep'te halkın üzerine bombalar atanlar, o bombaları atan İŞİD çetelerini yetiştirenlerdir. Roboski'de üzerimize bomba yağdıranlardır. Kürdistan'da bodrumda halkı diri diri yakanlardır. Hapishanelerde tutsaklara işkence yapan, 19-22 Aralık Katliamı'nda tutsakları diri diri yakanlar onlardır.

Daha düne kadar el ele halkı katlediyorlardı.

Bugün birbirlerine düşmüş olmaları bunun tekrar olmayacağı anlamına gelmiyor.

Halkımız, bu din bezirganlarına aldanmayalım!

Demokrasi savunucusu gibi görünmelerine, hak, adalet, özgürlük, söylemlerine aldanmayalım.

Onlar bizim ekmeğimize göz koyanlar, 14 yaşındaki çocuklarımızı sokak ortasında katledenlerdir.

Bugün kendi iç kavgalarının sonucunda hepsi demokrasi savunucusu oldular! Bütün söyledikleri, yaptıkları bir aldatmacadır. Onlara aldanmayalım ve haklarımızı koruyalım. Bizden alınan canlarımızın hesabını sormak için, çalınan alın terimiz için, haklarımız için DHKC saflarında örgütlenelim.

BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM VE HALKIN İKTİDARINI KURALIM.

Sf. 17

“Gerçek Ayrılıklar Özlemlerin Bittiği Yerde Başlar”

Gerillayız. Dolayısıyla yaşamımızın bir parçası olur ayrılıklar, özlemler. İnsan birçok duyguyu bir arada yaşar burada. Bir yanda yıllardır hayalini kurduğu yerde olup, can yoldaşlarıyla düşmana meydan okumanın getirdiği mutluluk. Diğer yanda geride bıraktığımız sevdiklerimizin özlemi.

Duygular insana hastır. Korku, cesaret, özlem, sevgi, öfke... Ancak insana has olmaları duyguların her zaman doğru olduğu anlamı taşımaz. Bu nedenle hangi duygumuz bizi nerede ve nasıl yönlendiriyor önemlidir. Evet bu duyguların insanda olması doğaldır, normaldir. Bir gerilla için normal olmayan geri duyguların bizi yönlendirmesidir. Özlem gerillaya geldiğimiz ilk zamanlarda en yoğun yaşadığımız duygulardandır. Kimimiz annemizi, babamızı, kimimiz kardeşimizi, sevdiklerimizi, kimimiz eşimizi, çocuklarımızı özledik. Hala da onların özlemiyle dağlardayız. Gerilla için sorun, bu duygunun varlığı değildir. Sevdiklerimize karşı hissettiğimiz bu duygu bizim hayatımızı nasıl etkiliyor, bizi nasıl yönlendiriyor, önemli olan budur.

Kuşkusuz bizi büyütür özlemlerimiz. Çünkü, en başta özlediklerimiz yani sevdiklerimiz için savaşıyoruz.

Gerilla için en güçlü duygulardan biri kin ve sevgidir. Diğer duygularımız bunların üzerinde şekillenmektedir. Sevgi ve kinimiz ne kadar güçlü ve doğru şekilleniyorsa, devamında gelişen duygular da o kadar devrimci olmaktadır.

Gerilla olma nedenlerimizden biri en yakınımızdaki sevdiklerimizdir. Onların böyle bir düzende kölece yaşatılmasını, sömürülmesini istemediğimiz, daha iyi bir ülkede yaşamalarını istediğimiz ve daha iyi bir ülke kurma yolunun savaştan geçtiğini bildiğimiz için gerilla olduk. Ve bu tercihi yaparken sevdiklerimizden ayrı kalacağımızı, onları özleyeceğimizi, kim bilir onları belki bir daha hiç göremeyeceğimizi de biliyorduk. Yani sevgimiz, özlem duygumuzdan kat kat daha fazlaydı. Bu duyguların gücü ve inancıyla geldik gerillaya.

Gerilla olmak duygulardan arınmış olmak mıdır? Elbetteki gerilla olmak, duygusuz insan olmak değildir. Gerillaların da duyguları vardır. Ve hem de bu duygularını en yoğun yaşayanlar gerilla. Aradaki fark duygular gerillayı değil, gerilla duygularını yönlendirir.

Gerilla da bir insandır ve o da sevdiklerini özler. Ancak o, “özledim, özlemi dindirmemin tek yolu sevdiklerimin, özlediklerimin yanında olmaktır” diye düşünmez. Neden sevdiklerinden ayrılmak zorunda kaldığını, bize bu özlemleri kimin dayattığının gerçek sorumlusunu bilir gerilla. Ve bu bilgisi öfkeye döner gerillanın.

Elbette gerilla da ister sevdikleriyle yanyana olsun, vakit geçirsin onlarla. Ancak gerillayı yönlendiren sadece bu isteği değildir. Gerilla bu isteğinin özündeki gerçek engelin ne olduğunu bilen ve o engelin kalkmasının yolunun dağlarda

savaşmaktan, savaşı büyütmekten geçtiğini bilendir. Bu gerçeği bildiği içindir ki, “günlük mutluluklarla”, geçici duygularla kendini aldatmayıp duygularını gerçek anlamda yaşamanın koşullarını yaratmak için elde silah savaşmaktadır.

Sonuç olarak gerilla da özler. Tüm sevdiklerini özler. Ve gerillanın bu özlem

duygusu savaşma gücüne, kine dönüşür. Bu nedenle gerilla duygularını sadece fiziksel durumlarla tanımlamaz. Bu nedenle her gerilla için şehidimiz Müjdat Yanat'ın sözü bir kılavuzdur, öğretmenidir. “Gerçek ayrılıklar özlemlerin bittiği yerde başlar” demiş 96 Ölüm Orucu şehidimiz Müjdat Yanat...

Kadife tenli zamanlara

Şimdi artık
Vakit yok gülüm
Vakit yok
Üzülmeye, ağlamaya, gülmeye
Şimdi artık savaş zamanıdır
Bırakıp sevdamızı
Kadife tenli zamanlara
Ellerimiz ellerimizin sıcaklığını
Kaybetmeden
Sarılıp soğuk tenine silahın
O kutsal ateşin sıcaklığını
Hissetmeliyiz tüm benliğimizle
Bilirim
El ele tutuşup kırlarda dolaşmanın
hazzını
Sırt sırta verip şarkılar söylemeyi
Hem de en güzelinden
En coşkulusundan
En sevdalısından
Bilirim
Bir nisan yağmurunda
sırılsıklam ıslanmaya aldırmadan
Kalbimde sevdanla birlik
Tüketmeyi tüm sokakları
Adım adım karış karış
Bilirim gözlerinin güzelliğini
Bir anne şefkatinde okşayan

Tüm sıcaklığımla
Bilirim çiçeklerin en renklisini
En kokulusunu
Bilirim dünya güzel
Bilirim dünya yaşanılacağı
Bilirdi
Daha on sekizine varmadan
Cephelerde savaşan
Cephelerde ölen çocuklar
Bilirdi Hiroşima'da atomla
Kavrulan
Etiyopya'da açlıktan ölenlerde bilir
Kim bilmez ki?
Ama gülüm ama birtanem
Ama sevdiğim
Bak yanıyor dünya
Bak ölüyor insanlar
Şimdi artık savaş zamanıdır
Bırakıp sevdamızı
Kadife tenli zamanlara
Ellerimiz
Ellerimizin sıcaklığını
Kaybetmeden
Sarılıp silahın soğuk tenine
O kutsal ateşin sıcaklığını
Hissetmeliyiz tüm benliğimizde

Sf. 19

BİLGİ İNSANI YENİLMEZ KILAR!

BU SAVAŞ HALKIN SAVAŞIDIR! BU SAVAŞTA HER ŞEY SİLAHTIR!

*HESAP SORMAK İÇİN, DÜŞMANI YENMEK İÇİN, VATANIMIZIN
ÖZGÜRLÜĞÜ VE HALKIMIZIN KURTULUŞU İÇİN SİLAHLANALIM,
DHKC GERİLLALARINA KATILIP SAVAŞI BÜYÜTELİM!*

Devrimci önder Stalin şöyle der:

*“Gerçekten kazanmak için neye ihtiyacı-
mız var: Üç şey; Birincisi Silah, İkincisi
Silah, Üçüncüsü Silah ve Yine Silah”*

Sf.20

Stalin'in söylemiş olduğu gibi düşmanı
yenmek için silaha ihtiyacımız var. Devri-
mi yapabilmek için silaha ihtiyacımız var.

Peki nedir silah?

Silah düşmana vurmakta kullan-
dığımız araçtır. Bu bir kleş olabilir, bir
tabanca olabilir ya da bir bomba olabilir.
Düşmana fiziki ve manevi olarak zarar
veren tüm bu araçlar bize silahtır.

Peki, silah sadece tabanca, tüfek ya da
kleşten mi ibarettir?

Tarihte halklar zulme ve sömürüye
karşı hangi silahları kullanmışlar?

Elbetteki halkların elinde her zaman
bir tabanca olmadı. Her zaman bir tüfek
olmadı. Yani belki bizim ilk aklımıza
gelen silahların hiçbiri olmadı ellerinde.

Neyle savaştı tarih boyunca halklar?
Ellerine geçirdiklerini silah olarak kulla-
nabilecekleri her şeyle savaştılar.

Ok yaptılar. Uzun bir odunun uçlarını
sivirtilerek mızrak yaptılar. Halatlarla tu-

zaklar yaptılar. Kendilerini savunmak için
demirden koruma kalkanı yaptılar. Kızgın
yağ kullandılar.

Vietnam halkının kullandığı bambu
ağaçları ve bambu ağaçlarından yaptıkları
silahlar.

Bunları kullandı halklar. Elllerinde
hiçbir şey olmasa dahi ürettiler, yarattılar.
Ve düşmana darbeler indirdiler.

Öyle ki ellerinde yeterince asker ve
silah olmayan Bedrettin savaşçıları Os-
manlı'yı çaresiz hale getirdiler.

Elinde sayamayacağımız kadar imkanı
olan emperyalizm halkların direnişini en-
gelleyemedi ve teslim alamadı Vietnam'ı.

Kurtuluş Savaşı'nda halkımız ellerine
geçirdikleri bıçaklarla, mızraklarla em-
peryalizme karşı savaştı.

Dersim' de binlerce, on binlerce insan
katledildi, evlerinden, yurtlarından edildi.
Halkımız kendi bedenleriyle direndi düş-
mana. Zalimin önünde baş eğmedi.

Yine bugüne kadar halkın elinde
hiçbir zaman düşmanın kullandığı kadar
silah olmamıştır. Halklar, olanaksızlıklar
içinde savaştı ve kazandı.

Biz de savaşıacak ve kazanacağız.

Kazanmak için her şeyi silaha dönüş-türeceğiz. Düşmana karşı kullanacağımız her şey silahımız olacak..

Bu savaşta neleri silah olarak kullanabiliriz?

Kolayca bulabileceğimiz bir **bıçakla** düşmanı yaralayabilir, öldürebilir, cezalandırabiliriz.

Hepimizin bildiği **iple** düşmanı boğabilir, idam edebilir ya da yaratıcılığımızı kullanarak farklı tuzaklar hazırlayabiliriz.

Bir **benzinle** molotof hazırlayabilir, düşman güçlerini doğrudan yakma, imha amaçlı kullanabiliriz.

Bir **mutfak tüpünü** bomba olarak kullanabiliriz.

Elimizde hiçbir şey kalmasa bile yerden aldığımız **bir taş, bir sopa** bizim silahımız. Taş fırlatın, sopayla saldırın düşmana.

Ağır bir **kaya** parçası düşmanın geç-

tiği ya da bulunduğu noktaya atıldığında bomba kadar etkili olacaktır..

Genelde bahçe işlerinde kullanılan **dare, kazma, balta, kürek** hepsini kesme ve bir vuruşta yıkma etkisi vardır. Bunları kullanarak da hesap sorabiliriz düşmandan.

Bugün de gençlerin, halkımızın polise karşı kullandığı **sapan** bizim de silahımızdır elbette.

Bir çok köylünün avlanmak için evinde bulundurduğu **tüfek**. Tüfikle hem düşmanı cezalandırabilir, hem de araçlarını, binalarını vururuz. Tüfek deyip de geçmeyeceğiz elbette.

Yaygın bir şekilde bulunan ve rahatça ulaşabileceğimiz **pompalı tüfekleri** de, düşmana karşı etkili bir şekilde kullanabiliriz.

Bir cam parçası, bir falçata, bir kez-zap... Her şeyi silah olarak kullanabiliriz.

Bu silahları daha da arttırabiliriz.

Sf.21

Çünkü hepsi halkımızın çok rahat ulaşabileceği, hatta günlük yaşamında kullanabileceği eşyalardır. Biz bu silahları düşmana karşı kullanmalıyız. Düşmana karşı halk olarak hem kendimizi savunmalı hem de saldırıya taarruza geçmeliyiz.

Şöyle düşünelim ki yani AKP'nin köpekleri faşistleri, polisleri, askerleri, MİT'i, her türlü Amerikan uşakları köyümüzü, mahallemizi bastığında ne yapacağız? AKP'nin köpekleri evimize kadar bizi katletmeye geldiğinde ne yapacağız? İşte o zaman tüm bu saydığımız silahlarla direneceğiz.

14 yaşında çocuğumuz Berkin Elvan sokak ortasında vurularak katledildi. Armutlu halkının kızı olan Dilek Doğan annesinin babasının gözleri önünde katledildi.

Hepsi bizim ülkemizde yaşıyor. Kan, gözyaşı, zulüm ve sömürü içinde yaşıtlıyor halkımızı.

Bunlara son vermek için savaşmalıyız.

Halk düşmanlarından bugüne kadar bize yaşattıkları zulüm, işkence, katliam artık cevapsız kalmamalı.

Halk olarak tüm halk düşmanlarına direnmeli ve halk düşmanlarından hesap sormalıyız.

Hesap sormak için ihtiyacımız olan basit düşünmektir.

“Elimizde silahımız yok ki”, “Onların elinde o kadar silah var, nasıl direnelim?”,

“Elimizde olanlarla ne yapabiliriz ki” dememeliyiz hiçbir zaman.

Elimizdeki her şeyi silaha çevireceğiz. İkincisi de elimizde olan silahlarla yaratıcı düşündüğümüzde düşmana pek çok darbe indirebiliriz. Önemli olan yaratıcı düşünmek ve her olanağı değerlendirebilmektir.

Bir dareyi düşünün, iyi kullanıldığında düşmanı öldürebiliriz.

Bir sopa düşünün, çok basit bir kullanımla düşmanı bayıltabiliriz.

Bir taşla düşmanı etkisiz hale getirebiliriz.

Bir mutfak tüpü, çok iyi bir patlayıcıdır aynı zamanda. Etrafında ateşi yakar ve tüpü de ateşte bekletirsek tüp, şiddetli şekilde patlayacaktır. Bunu düşmanın kullandığı binalardan kullandığı araçlara imha etmek için kullanabiliriz.

Sade düşünüp yaratıcılığımızı kullandığımızda daha pek çok silah üretebiliriz.

Kendimizi bu yönde zorlamalıyız.

Halk olarak başka da yolumuz yoktur.

Silaha sarılıp savaşmaktan başka yolumuz yoktur.

O halde şimdi silahlarımızı toplayalım. Saydığımız her eşya evimizin bir kenarında mutlaka bulunur. Tüfeğimiz, tüpümüz, taşımız, benzinimiz her zaman hazır ve yakınımızda olmalı.

AKP'nin faşist köpeklerine karşı hesap sormak için bir dakika bile bekleyecek

zamanımız yoktur..

DHKC gerillaları olarak kleşimiz, bombamız, tabancalarımız, roketatarlarımız,

bıçaklarımız... ve daha sayabileceğimiz bir çok silahla savaşı büyüteceğiz!

Büyük silahlara tapma anlayışıyla

değil, elimizde olan silahlarla en iyisini yapabiliriz. Asıl güç silahların çıkardığı seste değil, ideolojidedir.

Bir 7.65'le, bir taşla, bir sopa ya da silahla, benzinle dünyayı sarsacak güce sahibiz. Cephe olarak da halk olarak da bu gücümüzü biliyoruz.

Bu gücü büyüterek, bu gücü kuşanarak yeni gelenekler yaratacağız.

Peki ne gereklidir bu silahları kullanmak için?

Elbetteki düşmana karşı öfke ve kin duymak gereklidir. Bu silahları kullanmak için her şeyi silaha dönüştürecek beyin... Tarihini, şehitlerini, zulümleri unutmayan beyindir..

Halk olarak sınıf kinimizi kuşanacağız. Ancak sınıf kinimizle düşünüp hareket edersek yeni silahlar üretir ya da elimizde bulunan her şeyi silaha dönüştürürüz.

Savaşımız HALK SAVAŞIDIR!

Halk savaşlarında kullanılan asıl silah, halkın yaratıcı gücüdür!

Biz halkın yaratıcı gücünü kullanacağız. Halkın yaratıcı gücüyle düşmana karşı kullanacağımız silahları her geçen

gün arttıracacağız.

Halkın yaratıcı gücü, düşmanın trilyonlara varan teknolojik gücünden büyüktür!

Halkımız! savaşı büyütmek için, kurtuluşumuz için, devrimci halk iktidarını kurmak için silahlanalım.

**Silahlanalım, Gerillaya Katılalım
Gerillaya Katıl Savaşı Büyüt ve Yay
Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede**

**TAŞ SOPA BENZİN
ELDE SİLAHTIR
GÜCÜMÜZ
VATANA SEVDAMIZDANDIR
ONURLU ÖZGÜR BİR
YAŞAM İÇİN
SAVAŞMAK NAMUS
BORCUMUZDUR**

**OMUZ VERİRSEN
KAVGA BENİMDİR DERSEN
BU KIVILCIM YANGIN OLUR**

**HAYDİ OMUZ VER
KURTULUŞ CEPHESİNE
ZAFER BİZİ BEKLİYOR!**

**HAYDİ OMUZ VER
KURTULUŞ CEPHESİNE
İHTİLALİMİZ BÜYÜYOR!**

Sf.23

Dayı Diyor ki; “Kır-şehir gerilla savaşını ve diğer mücadele biçimlerini birbirlerinden kopmaz bir biçimde ele almalıyız. Gerillayı kitle hareketlerini geliştirici bir biçimde gerilla ve giderek halk ordusuna ve nihayet top yekün ayaklanmaya yönelik bir çizgide ele almalıyız. Farklı süreçlerde çeşitli gelişmelerle alanlardan ve mücadele biçimlerinden biri diğerinin önüne geçebilir. Ama bu genel doğruyu değiştirmez.” (Kongre Raporları-2, Sf-73)

Dayı Diyor ki; “Kır birlikleri, mevcut silah gücüyle doğru organize edildiği ve gerilla bakış açısıyla düşünüldüğünde düşmana beklemediği yerde ve zamanda atılımın muhtevasına uygun, halk kitlelerini ve düşmanı etkileyen, savaşı geliştiren ciddi eylemlilikler ortaya koyabilecek dinamiğe ve güce sahiptir. Bunu sağlamak zorundayız.” (Kongre Raporları-2, Sf-78)

Dayı Diyor ki; “Kır birlikleri, bölgelerinde Parti-Cephe perspektifi doğrultusunda halk kitlelerini örgütlemek ve savaşa katmakla görevlidir. Kitle çalışmasında halk kitlelerini eğitmede

kendini yenilemek zorundadır.” (Kongre Raporları-2, Sf-78)

Dayı Diyor ki; “Gerilla taktiklerimizi ve hedeflerimiz, tek tek basit ve geline nokta da geri olan, gerillayı geliştirmeyen klasik eylemlerle sınırlı kalmayıp geniş halk kitlelerini tartıştıran, propaganda değeri yüksek ve düşmanda şok etkisi yaratan bir tarzda ele alınacaktır. Düşman yalnız resmi silahlı güçleriyle sınırlandırılmayıp emperyalistler, işbirlikçileri, savaşımızın önünde engel olan tüm devlet kurumları, bürokrasi, partileri, resmi ve resmi olmayan tüm güçleri hedef alınacaktır.” (Kongre Raporları-2, Sf-79)

Dayı Diyor ki; “Stratejik alan diye ifade ettiğimiz ülkemizin kırlarında gerilla faaliyeti örgütleyebilmek için hiçbir ilişkimiz yoktu. Kırdan öte, Anadolu’da, birkaç ildeki dergi ilişkisi dışında, bir ilişki vardı denemez. Bu koşullarda kır gerillasını örgütlememizin maddi koşullarını yaratırken, kırdan mutlaka var olmak ve gelişmek için bir an dahi olsa gevşetmeden hazırlıklarımızı sürdürüp, şehir gerillasını süratle örgütleyebilmeliydik.” (Kongre Raporları-1, Sf.126)

Sf.24

SEN YÜRÜRSÜN RÜZGAR YÜRÜR

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Sabahlar sığmaz olur gözlerine
 Her adımda çözülür bir karanlık
 Şafaklar çiçek sunar ellerine
 Gün tutuşur
 Dağlar aydınlanır
 Yeniden aydınlanır
 Yeniden canlanan bu yaşam
 Türküler dizer saçlarının
 tellerine

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Alıp savurur beni saçların
 En kalabalık alanlara götürür
 Bir cellat çıkar apansız
 Bir fidan yeşermeden çürür
 Ve kana bulanır ırmaklar
 Baştan başa geçer kentleri
 Kan temizlenir cellat ölür

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Mahpuslar soluğunla umutlanır
 Toprak çatlar
 Gökyüzü bıçak bıçak şimşeklenir
 Görkemli bir yürüyüş başlar içimde

Ve bir tan vakti
 Kırılır bütün güzellik yasaları
 Ağaçlar aşk açar bahçelerimde

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Dallar eğilir
 Yapraklar secde eder yürüyüşüne
 Sular kabarıp dalgalanır
 Köpüklü başlarıyla selamlar seni
 Ve tanrılar kalır önümde
 Ne beyler ne krallar
 Seninle yazılır en büyük destan
 En güzel tarih seninle başlar

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Bir sevinç boylanır dünyada
 Çocuklar korkusuz büyür
 Kan boğulur susar
 Dokunup geçtiğin her kuraklık
 Yemyeşil bir vadiye dönüşür

Sen yürürsün rüzgar yürür
 Bizi bu deprem günlerinde
 İnan ki bir şiirsiz yaşamak
 Bir de sensiz savaşmak öldürür

Adnan Yücel

KARADEMLİK

“Dünyayı Bir Kez De Türkiye’den Sarsacağız”

**İnancıyla Bilincimizi Donatan Dayımız’a
Cephe Gerillaları Olarak Minnettarız.**

Karademlik: Dayımızın şehitlik günlerindeyiz. Dayımız geleceğe dair hayallerini, umutlarını ve anam babam çocuğum her şeyim dediği hareketi bizlere emanet ederek gitti. Onun en büyük vasiyeti kırlarda savaşı büyütmek, ülkenin tüm dağlarına yaymak, savaşı büyütmektir. Bir gerilla olarak dayımızın bu vasiyetini yerine getiriyor olmak nasıl bir duygu?

Sf.26

Selvi: Öncelikle Dayımızı ve tüm şehitlerimizi saygıyla anıyorum. Dayımız şehit düştükten sonra O’na “gözün arkada kalmasın, rahat uyu. Sen Bizsin Biz de Sen Olacağız” dedik. Söz verdik. Bugün verdiğimiz bu sözün bir parçası olan gerilladayız ve ülkemizin tüm dağları bizimdir diyoruz. Gerilla mücadelesini oturtmak ve tüm dağlara yayma iddiamız var. Bu iddiamızın temelini Dayımız oluşturdu. Ondan öğrendik. Gerillayı büyütmek ve yaymak bu hareketin kadroları olarak Dayı’ya ve şehitlerimize olan sözümüzdür. Bugün bu sözü dağlarda birebir gerçekleştiriyor olmak benim için gurur verici. Tarihsel olarak ve manevi olarak üstlendiğimiz sorumluluğun farkındayız ve bunu en iyi şekilde yapmak için tüm

çabalarımız. Dayımız’ın hayalini gerçek kılacağız.

Buradan bir kez daha Dayı’ya ve tüm şehitlerimize söz veriyoruz. “Üğruna canınızı verdiğiniz özgür ülkeyi kuracağız. Bunun için gerilla savaşını büyütecek, halkı savaştıracacağız. Siz rahat uyuyun. Attığımız her adımda, aldığımız her solukta sizler de varsınız. Gözünüz arkada kalmasın”

Doğan: Dayımızın şehitlik günlerindeyiz. Dayımız bize ışık olmuş, çıkış yolunu göstermiştir. Bu yol sarp ve zorlu olsa da bir an bile geri adım atmayı düşünmeyiz. Çünkü biz Dayımız’ın cüretli yeğenleriyiz. Bize emanet ettiklerini ileri taşıyacağız. Bunun için Dayı’nın vasiyetini yerine getirip, kırdaki savaşı büyü-tüp Anadolu’nun tüm dağlarında kök salıp halkı savaşa katacağız. Bu ülkemiz şartlarında ihtiyaç değil zorunluluktur. Ülkemiz emperyalizmin sömürüsü altındayken sadece kahramanlık bizi bir yere götürmez. Halkla bütünleşmeliyiz. Halkın her kesimini birer Parti-Cephe savaşçısı yapmalıyız. Kırdaki şehirde halkı bilinçlendirip düşmana halkla birlikte vurmalı, ezilenlerin iktidarını kurmalıyız. Dayı’nın

vasiyeti kırdı savaşı büyötmektir. Hayat-ta olduğunda kıra önem verirdi sürekli. Sürekli kalıcılaşmamızı isterdi. Belli başlı sebepler yüzünden kalıcı olamamışız. Bu bayrağı Dayı'mızdan devralıp kırlarda savaşı büyötmeye geldik. Dayı'nın vasiye-tini yerine getirmeye ve sonuca ulaştır-maya geldik. Bugün kırdı olmanın savaşı büyötmenin ve Dayı'nın vasiyetini yerine getirmenin tarihi mutluluğunu, gururunu ve coşkusunu yaşıyorum.

Eyüp: Dayımız 38 yıllık devrimci yaşamında her anını savaşı büyötmek ve halkımızın kurtuluşuna adadı. Başkomu-tanımız, önderimiz, Partimizin, umudun adı olan örgütümüzün, sevgili büyük ailemizin "Dayı"sı. Şehit düşerken gözü arkada kalmadı. Çünkü biliyordu ki; Cepheliler O'nun bu isteğini yani kırlarda var olma, tüm dağlarda umudu büyötmek olan sorumluluklarını bilecek ve er geç bunu yerine getirecekti. Ve sevgili Dayı-mızın vasiyetini bir talimat gibi algılayıp dağlara çıktık. Bugün Dersim'deyiz. Mun-zur'a karşı patikalarda yürüyoruz. Ama yarın, Canıklar'da, Toroslar'da, Ege'de de olacağız. Çok yakındır artık. Biz söyledik mi yaparız. Bunu her defasında kanıtladık. Yine göstereceğiz dost, düşmana. Dayımız'ın bu vasiyeti vatanımızın, hal-kımızın kurtuluşunun yoludur. Dayımız bize her zaman cüretli olmayı öğütledi ve yaşamıyla bunu gösterdi. "84 Ölüm Orucu" direnişine bedenini yatırdı. Önderlik misyonuna sahip olmasına rağmen, ölüm orucu direnişinde en önde yer aldı. Herkes silah bırakırken karşı devrimler sosyalist ülkeleri bir bir yıkarken o "90 Atılımını" örgütledi. Bize bileği bükülmez bir örgüt(aile) bıraktı. Biz de bunu devam ettirecek savaşı büyöteceğiz.

Serpil: Cevap vermeden önce önde-

rimizin, sevgili Dayımız'ın anısı önünde saygıyla eğilerek selamlıyorum. O'nun şehitlik günlerinde kırlarda umudu yayı-yor olmak, bambaşka bir gurur. "Senin öğrettiklerinle ve senin düşlediğin gibi savaşıacağım" diyerek söz verdim. Bütün dağlarda Cephe gerillaları olacak düşü tüm Cepheliler'in ve Cepheliler'in adaleti-ne inanan halkımızın düşü oldu bugün. Bu düş artık ete kemiğe bürünmüş bir iddia. Bu iddia, iktidar iddiamızın olmaz-sa olmazı biliyoruz. Bu iddia bizim, benim, burada savaşan tüm yoldaşlarımın. Tüm sohbetimiz, rüyalarımız, tüm dağlara yayılmakla, gerilla ordumuzu kurmakla dolu ve bunun çok da uzakta olmadığını görüyoruz. Sevgili Dayımız, gerillalarımız adımını dağlara tekrar attığından beri daha huzurlu. Sürecimizin ilk şahanları Onur'la ve Çayan'la daha gururlu. Bunu bilmek, bunun bir parçası olmak da bizim onurumuz.

Sf.27

Karademlik: Şu an tarihsel bir görev üstlenmiş durumdayız. Bununla ilgili gerillada olmayan yoldaşlarımıza ve halkımıza ne söylemek istersiniz?

Selvi: Burada olmayan yoldaşları-ma şunu söyleyebilirim. Devlet azgınca saldırıyor. Halkı korkutup sindirerek kendi varlığını korumaya çalışıyor. Halka, devrimcilere yaşatılan bu zulüm karşı-sında bize daha fazla yük düşüyor. Bunu unutmamalı. Unutmamak demek, daha fazla örgütlenmek demek.

Unutmamak mücadeleyi legal, illegal her alanda büyötmek demektir. Unutma-mak her attığımız adımı silahlı mücade-leye göre düşünmek demektir. Dolayısıyla bizi zafere götürecek olan siahlı mücadele ve gerilladır. Bu nedenle bugün burada

olmasalar bile burada gerilladaymış gibi disiplinli, azimli, sonuç alarak çalışmalı ve halkımızı savaşa katmalıyız. Bütün yoldaşlarımızı çok seviyoruz. Bir gün mutlaka görüşeceğiz diyoruz.

Sf.28

Halkımız! Bu devletin zulmünü en iyi bilen sizlersiniz. On yıllardır baskı, işkence, katliam, zam-zulüm altında yaşıyoruz. Devlet tüm bunları bizler örgütlenmeye, haksızlıklara sesimizi çıkarmayalım ve böylece onlar daha kolay, daha rahat yaşasınlar diye yapıyor. Bizim sırtımızdan kazandıklarıyla günlerini gün ediyorlar. Baskı ve terör ile devletin bütünlüğünü, gücünü göstermeye çalışıyorlar. Hayır, bu devlet, bu iktidarlar öyle görüldüğü gibi güçlü değil. Biz örgütlenirsek, biz silahlanır, devletin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkarsak bir fiskede nasıl yıkıldığını göreceğiz.

Yani yıllardır ilğimizi sömürenleri alaşağı etmek için örgütlenelim ve DHKC saflarında savaşalım. Örgütlenelim, savaşalım, gerilla ordusunu, halkın ordusunu kuralım. Bu nedenle tüm halkımız DHKC gerilları yanında savaşa çağırıyoruz.

Doğan: Yani vergi adı altında bizden

zorla çaldıkları paraları, yasa çıkarıp o para benim hakkım deyip cebimizdeki parayı çalıyorlar. Zulüm demek; Kürdistan'da çocukları, kadınları ve yaşlıları öldürüp onlar teröristti deyip kendisini meşrulaştırmasıdır. Eğitim, sağlık, ulaşım ve barınma haklarımızı gasp etmesidir. Bu örnekleri günlük hayatımızda olmayacak kadar çoğaltabiliriz. Yasalarda hakkınız var ama bu haklarını halka kullanırmıyorlar. Halkın tüm hakları göstermelidir

bu düzende. Yasada olan gösteri ve basın açıklamalarına bile cop, plastik mermi, akrep ve TOMAyla saldırıyorlar. Kendi yaptıkları yasalara uymazken, halkın küçük bir ayaklanmasında bu ülkede yasalar var, hukuk var deyip demokrasi oyununu oynamaktadırlar.

Halkımız! Onlar bir avuç asalak, biz milyonlarız. Faşizmi yıkıp yerine devrimci halk iktidarını getireceğiz. Devrimci halk iktidarı nasıl gelir? Seçimle gelmez. Çünkü seçilen partiler tümü burjuva demokrasisini ayakta tutmaya çalışır. Küçük bir sallantıda AKP'si, MHP'si, CHP'si ve diğer düzen partileri faşizmi ayakta tutmak için bir bütün olurlar ki yakın zamanda oldular. Hepsini halkı kandırmak için varlar. Devrimci halk iktidarı ezilenlerin örgütlenip silah zoruyla faşizmi yıkmasıdır. Ezilen halkın umudu, öncüsü biziz. Biz halkın iktidarını isteyen tek örgütüz. Ve bu yüzden savaşıyoruz. Yoldaşlarımıza, halkımıza çağırımızdır. Gerillaya katılın, devrimci halk iktidarını kuralım. Devrimci halk iktidarı uzakta değil yakındadır. Açlığa, sömürüye, bozuk düzene yeter diyelim. Kızıl bayrağı dalgalandıralım.

**“Yıllardır İliğimizi Sömürenleri
Alaşağı Etmek İçin Örgütlenelim
Ve DHKC Saflarında Savaşalım.
Örgütlenelim, Savaşalım, Gerilla
Ordusunu, Halkın Ordusunu
Kuralım. Bu Nedenle Tüm
Halkımızı DHKC Gerilları
Yanında Savaşa Çağırıyoruz.”**

Eyüp: Artık buradayız, dağlarda. Çok düşündük, taşındık. İnceeledik, sık doku-duk. Yani artık birliğimiz devrime kadar bu dağlardan hiç uzak kalmayacak. Buna hakkımız yok. Dünyada bir biz kaldık diyoruz. Bunu somutlamak gerek. İşte bu dağlar bunun somutlanmış hali. Örgütümüz yeni komutanlar kuşağı yaratacağız diyor bize. Birliğimizdeki her bir savaş-çının görevi komutan olmak. Bu hedefle çalışmak, zaaflarımızın üzerine gitmek gerekiyor. Bu birlikten yeni komutanlar çıkacak. Kimi belki devrimi görecek, kimi görmeyecek. Ama bu yeni komutanların da görevi yeni savaşçılar yaratmak. Halkı-mızı yediden yetmişe savaştırmak, savaşı halklaştırmak, halkı savaştırmak. Biz halkımızın bize güç olmasını istiyoruz. Tabi kendiliğinden olmayacak. Bunu iradi bir şekilde örgütleyeceğiz.

Halkımız:

Dağlar hep başkaldıranların evi olmuştur. Zulme hep dağlarda silah çatıl-mıştır. Bunu en iyi siz bilirsiniz. Başkal-dıranlar, düşenler hep sizin çocuklarınız olmuştur. Bugün de tarih bu misyonu DHKC Gerillalarına biçmiştir. Halkımız, DHKC Gerillaları saflarında yerinizi alın. Çektiğimiz acıların, yaşatılan onursuz-luğun, bağımsızlık hasretimizin, yok-sulluğun bir sonu var. Bu sona giden yol DHKP-C bayrağı altında savaştır.

Serpil: Yoldaşlarım, devrimcilik nedenlerimizi paylaşıırken ne çok ortak çelişkimiz olduğunu görüyorduk sizinle. Bu ortaklık paylaştığımız zorluklarla, sevinçlerle, coşkularla arttı. Şimdi birlikte düşlediğimiz sosyalizme daha yakın, ge-rilla birliklerimizle daha güçlüyüz. Şimdi bu gücü büyütme, bu düşe koşma vakti. Gözlerimizde nasıl büyütmüşüz, nasıl idealize etmişiz? Demokratikte devrimci-lik yapabilmek için ne gerekiyorsa burası için de tek ihtiyacımız olan şey o: İktidar iddiası ve savaşma azmi. Bunun dışındaki tüm engelleri beyinde bitiriyoruz ve alt ediyoruz. Fiziki veya başka hiçbir engel yok. Dağlara olan özlemimiz bitti. Yoldaş-larım, bu konuşmanın sevincini yaşayan tüm Cepheliler'i devrimimizi karşılaya-cak olan gerilla birliklerimize katılmaya çağırıyorum.

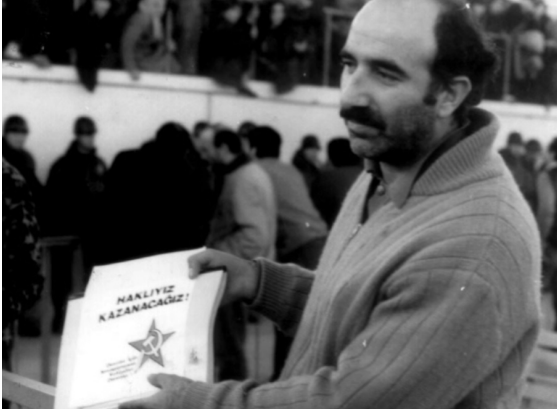
Sf.29

Karademlik: Dayı ve Gerilla üzerine ne söylemek istersiniz?

Selvi: Biz pes etmeden en zorlu koşullarda mücadele etmeyi, ısrarla sonu-ç almayı Dayımız'dan öğrendik. Dayımız tüm olumsuzluklarda tarihsel olarak için-den geçtiğimiz en zorlu zamanlarda bile silahlı mücadeleden, gerilla savaşından vazgeçmedi. Bizler de Dayı'nın öğrencile-ri olarak hiçbir koşulda gerilla savaşından vazgeçmeyecek, her koşulda bu savaşı büyüteceğiz.

Çünkü gerilla halktır, umuttur, halkın öncüsüdür. Halkımızı hiçbir koşulda öncüsüz bırakmayacağız.

Doğan: Dayı hiçbir zaman geril-la savaşından ve silahlı mücadeleden vazgeçmedi. 90'larda tüm dünya silahın miyadı doldu derken ve sol örgütler bay-

Sf.30

raklarından orak çekici çıkarırken Dayı savaşı büyütmenin peşindeydi. Bugün de Dayımızdan aldığımız cüretle kırdı savaşı büyümeli, silahlı mücadeleyi yedi- den yetmişe yaygınlaştırmalıyız. DHKC gerillaları olarak düşmana karşı uzlaşmaz olacağız. Gerilla boyun eğmez. Gerilla adaletin adıdır. Gerilla halkın öfkesidir. Gerilla düşmanın korkusudur. Düşman bizi imha etmek için elinden geleni yapıyor. Her zaman düşmandan bir adım öndeyiz. En güvenli yerlerinde vuracağız onları. Mahirler'den öğrendik kavgayı. Gözün arkada kalmasın Dayı.

Eyüp: Dayımız gerillaya hep büyük önem vermiştir. Gerilla üzerine yazılar yazmış, yazıları geleceğe ışık tutacak. Hep yeniliğini koruyacak. Dayımız bizzat gerillayı örgütlemiştir.

Dayımızın Türkiye devrimi için, gerilla için çok emeği geçmiştir. Dayımız bunun önemini hep bizlere kavratmaya çalışmıştır. Gerillacılık kolay değildi, zordu ama Dayımızın önderliğinde, örgütlülüğümüz bu zorlukları aşacak bilgiyi,

emekçiliği, cüreti kazandırmıştır. Devrim buralardan geçiyor. Gerillalar yani bizde Dayımız gibi olmalıyız. Çok çalışmalıyız, bir an bile durmamalıyız.

Serpil: Hayal etmeyen hiçbir Cepheli yoktur. Devrimi- mizi yapmışız, iktidardayız. Ve Dayımız Taksim'deki kürsü- ye çıkmış, konuşma yapıyor.

Dayımız devrimi göremeyecek ama O'na ve tüm şehitlerimize devrimi armağan etmek boynumuzun borcu- dur. Şimdi adımladığımız patikalarda, aştığımız tepelerde hep Dayımız'ın silüeti geliyor gözümüzün önüne. Devrime yü- rüyen gerilla ordumuzla başkomutanımız en önde yürüyecek. Son on sene kanserle savaşmış olduğunu ancak şehitliğinde öğrenebildik. Son anına kadar savaşı büyötmeye verdiği önem bizim savaşma kararlığımızı da kamçılardı. İşte bu yüzden gerillada var olmamız ve günden güne büyüyor olmamızı da Dayımız'a, onun ısrarına, onun öğrettiklerine borçluyuz. Her gün içtimada komutanımız nezdinde O'nu da selamlıyoruz. Tüm zorlu süreç- lerde, hapisanelerde, cuntada, teslimiyet dayatmalarında, direnişin en önünde bir kar makinası gibi önümüzü açan "Dün- yayı bir kez de Türkiye'den sarsacağız" inancıyla bilincimizi donatan Dayımız'a Cephe gerillaları olarak minnettarız.

GERİLLANIN KİTAPLIĞINDAN

Kitabın Adı: Japon Emperyalizmine
Karşı Çin Halkının Savaşı
Yazarı: Agnes Smedley
Yayınevi: İnter Yayınları
Sayfa Sayısı: 278

* “Çin Ordusu’nun askerleri göğüs göğüse savaşta harikalar yaratıyorlardı; bunların tümü son nefeslerine kadar görev yerlerini bırakmayarak Şanghay’da öldü. Ama ölüme yüreklice gidebilen askerlerden daha fazlasına gereksinim vardı; çünkü bir askerin görevi ölmek değil kazanmaktı...” (Sayfa 13)

* Çin Orduları’nın nasıl güç koşullarda savaştığını asla tahmin edemezsiniz. Japonlar’ın motorlu taşıtları, uçakları ve ulaşım için gerekli araçları var. Bizim ise eşeklerimiz, atlarımız, bir miktar katırımız ve adamlarımız. Neredeyse tüm ordumuz yürüyor. Burada motorize birlikler yok!...” (Sayfa 18)

* “Bu bir halkın kurtuluş savaşı ve en kötü durumda olanlar bile bir işin ucundan tutmaya çalışıyor. Her yerde her an...” (Sayfa 21)

* “Orduda bulunanlar, yaşamın her türlü sillesini yemiş, işçiler ve köylüler. Aynı zamanda aldığı politik eğitimle, sağlam,

Sf.31

birlik içinde, disiplinli ve inanıyorum ki yok edilemez bir ordu. Cephede savaşandan geri hizmette bulunan Sino hua (küçük şeytan)lara kadar herkes neye karşı ve ne için savaşaacağını çok iyi biliyor...” (Sayfa 21)

* “Biz Sekizinci Yol Ordusu’na bağlı bir gruptuk. Bu ordunun ve ona liderlik eden komünistlerin gücü asla askeri üstünlükten değil, halkla sıcak organik ilişkisinden geçiyor...” (Sayfa 33)

* “Aşamayacağımız hiçbir güçlük, alamayacağımız hiçbir kale yok...” (Sayfa 50)

* “Bu ölüm kusan tüm çağdaş silahlarla donanmış emperyalist bir orduya karşı

özgürlük adına girilmiş bir ölüm kalım savaşıdır...” (Sayfa 68)

* “Eşyalarımızı taşımak için Çinli hammalları kullanıyoruz ama bu köye gelince hepsi başkaldırdı. Silahları yoktu, bizim askerlerden ele geçirdikleri tüfeklerle dövüşmeye başladılar. Bunların kullanılabildiğini bilmiyorlardı ama dipçikleriyle saldırmayı pekala becerdiler. Üç askerimizi neredeyse ölümcül derecede yaraladılar...” (Sayfa 72)

* “Hainler savaş yasalarına göre cezalandırılacaktır...” (Sayfa 83)

* “Bu adamdaki bir şeyi asla unutmayacağım. Ona nerede yaralandığını ilk sorduğumda bana yanıt vermeyeceğini söyledi. Ancak biz nerede olduğumuzu söyledikten, düşman olmadığımıza ve aramızda hiç hain bulunmadığına onu inandırdıktan sonra o yerin adını söyledi. Yoldaşları orada hala savaşıyorlardı...” (Sayfa 125)

* “Onları yok etmeliyiz. Hiçbir şeyden korkumuz yok. Onların simgelediği her şeyden nefret ediyoruz...” (Sayfa 131)

* “Tüm ülke halkı savaş için birleş! Zafer bizim olacak...” (Sayfa 131)

* “Gerilla taktiklerini uygulayacağız. Savaşmak istediğimiz yerleri kendimiz seçeceğiz...” (Sayfa 133)

* “Binlerce savaşın biçimlendirdiği bir yüz modeliydi bu. Çelik gibi güçlü, sebatlı, boyun eğmez. Ama ne zalimliğe, ne aptallığa, ne de donukluğa rastlayabildiniz...” (Sayfa 137)

* “Partizanlar ailelerini de yanlarında taşıyorlar. Li-po bu adamlardan birinin yaşlı annesiyle konuştu. Kadın, altmış bir yaşında kır saçlı, güçlü bir militan. Li-po’ya iki oğlu olduğunu, bunlardan birinin burada partizan, diğersinin başka bir bölgede gönüllü olduğunu söyledi. Onlara “benim için kaygılanmayın” demiş. “Gidin, dövüşün, size emrediyorum!” Şimdi en büyük oğluyla birlikte, tüm partizanların söküklerini dikeyiyor, yırtıklarını yamıyor. Tüm grubun anası o...” (Sayfa 152)

* Biz işçi ve köylü ordusuyuz. Hiçbir şey çalmayız. Biz halkı koruruz...” (Sayfa 156)

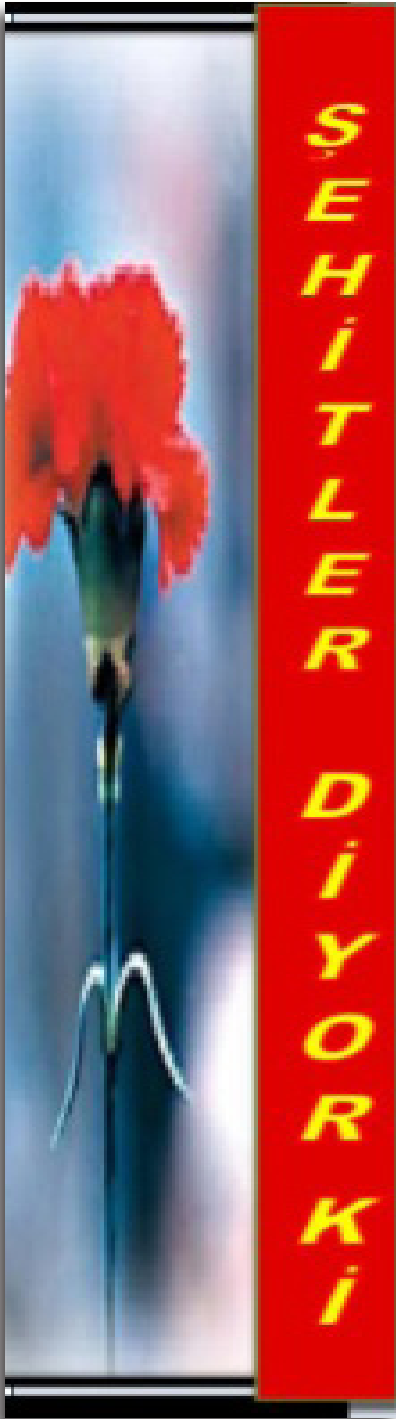
* “Ülkemiz kurtulana, topraklarımızda tek bir düşman askeri kalmayınca kadar savaşmalıyız...” (Sayfa 160)

* “Zafere ulaşmak için asıl olan hepimizin zafere duyacağımız güvendir...” (Sayfa 161)

* “Bu ordu, on yıldır ölümün gölgesinde yaşıyor. Binlerce çarpışmada ölümün tadını tattı. Bu karanlıklar içinde halkla konuşmayı, onları eğitip örgütlenmeyi sürdürüyorlar. Coşkuyla dayanıp, coşkuyla savaşıyorlar. Onların ruhları ve insanlığa taşıdıkları çağrı nedeniyle aralarında bulunmaktan gurur duyuyorum...” (Sayfa 236)

* “Hiç kimse savaş meydanında doğmuyor, insanlar bunu deneyim kazanarak öğreniyor...” (Sayfa 250)

“Bu tarih, asıl olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz, bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki. Ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana başeğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle, gözleri hep üzerimizde. Bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.”

Sf.33

Dursun Karataş

EVET SÖZ VERDİK BİR KEZ
DÜŞLERİNİ GERÇEK KILACAĞIZ DEDİK
VE DEDİĞİMİZİ YAPIYORUZ.
BİR ADIM DEĞİL ONLARCA ADIM ÖNE ÇIKIYORUZ.
ÇIKTIK DAĞLARA
VE YAYILACAĞIZ TÜM ANADOLU DAĞLARINA
HALK KURTULUŞ SAVAŞIMIZI BÜYÜTECEĞİZ
VE DEFEDECEĞİZ KATİL EMPERYALİZMİ VE TÜM KÖPEKLERİNİ
KALMAYACAK HALKIMIZ VE ŞEHİTLERİMİZ ADALETSİZ
KALMAYACAK AHIMIZ YERDE
YEMİNLER OLSUN BİN YEMİN OLSUN Kİ,
VATANIMIZ VE HALKIMIZ ÖZGÜR OLACAK
SANA SELAM DAYI SİZE SELAM KAHRAMAN ŞEHİTLERİMİZ!
BİN SELAM!

BU TARİH BİZİM!

ANADOLU İHTİLALİ'NİN İLK ÖRGÜTLÜ İSYANI BABAİLER AYAKLANMASI

Önderliğini Baba İshak'ın yaptığı Babailer Ayaklanması, Anadolu İhtilalinin ilk örgütlü başkaldırısıdır. 1240'lı yıllar... Anadolu toprağı, çok çeşitli barbar hükümdarlıkların çıkar, yağma, talan ve katliamlarına maruz kalırken, kanla sulanan topraklarında, isyan tohumlarını da besliyordu. Selçuklu'nun sömürü ve zulmü ile Anadolu halkları kırılır ve inletilirken, Baba İshak yoksul kitleleri, hakça ve kardeşçe bir yaşam için örgütlenmeye çağırır.

Bu çağrı, zalimin zulüm saltanatına karşı, yoksul kitlelerin topyekün ayaklanmasına çağrıdır. "Sultan Gıyasettin'in tımar vergisi, halka (reayaya) zulüm eder olduğundan gayrı dayanacak hal kalmamıştır. Bundan ötürüdür ki, her din ve dilden kardeşlerimize gidilip, Sultan Gıyasettin'in sefahat hayatı ve zulmü bir bir anlatılmalı. Çocuk, genç, yaşlı, kadın, kız demeden söz birliği, can birliği edilmeli. Gayrı zalimlerin sarayına teknil kılıç kuşanıp, at sürelim. Nicö lursa olsun. Dünya halkının ıslahına, ganimetlerden hissedar olmalarına girişelim." diyerek, her dil ve dinden kardeşlere seslenir Baba İshak. Yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek demeden omuz omuza olmanın, söz birliği, can birliğini gerçekleştirmenin gereğini anlatır. Yoldaşlığa, ortak bir davaya, kurtuluşa davettir bu. Hakça, kardeşçe bir düzene davet... Cesurdur, cüretlidir Baba İshak...

"Gayrı zalimin sarayına, teknil kılıç kuşanıp, at sürelim. Nicö lursa olsun." Fütursuz, gözü pek bir savaşçılığın gerekliliğini anlatır. "Dünya halkının ıslahına, ganimetlerden hissedar olmalarına girişelim" derken, Baba İshak, ezilen yerli ve göçebe halka eşit, hakça bir dünyanın yolunu göstermektedir. Yoksulların ahını isyan eyleyen

Baba İshak Diyor Ki; "Bu cenk üstsüz başsızların, teknilreayanın zaptı zor öfkesinde, candan cana devam eyleyecektir."

Sf.35

Baba İshak Diyor Ki; "Gayrı hak yolunda kılıç kınından çıkmalı. Bilge, yiğit cenkdaşlar teknil aç, çıplak, serkeş (başkaldıran) reayanın (halkın) başına geçmeli. Cenge hazır olmalı."

Baba İshak Diyor Ki; "Şimdi yüreklerimizdeki kutsal cenk ateşini daha bilgece ve daha soğuk kanlı yayma vaktidir. Zafer sarhoşluğuna izin vermeden şöyle bir durulalım, Ve bizi fitne fesat bekleyenlerin emeklerini belleyelim."

**1239 Yılında Selçuklu Zulmüne
Karşı Ayağa Kalkıp Birleşti
Anadolu Hakları.
Bu Ayaklanmada 40 Bin Şehit
Verildi. Ve Elbet Hesap soruldu.
Halkın Ahı Yerde Kalmadı.
Selçuklu Sarayları Yakılıp
Yıkıldı Ve Tarihe Anadolu
Topraklarındaki İlk Örgütlü
Halk Ayaklanması Olarak Geçti
Babailer.**

Baba İshak ve müridleri, Amasya, Tokat, Sivas köylerine dağıldılar ilkin... Sultan Gıyasettin'in halkına hıyanetini, sefahat hayatını, adaletsizliğini ve zalimliğini anlatıp, yoksul ırgatları din, dil, mezhep, tarikat demeden aynı yolda birleşmelerini, zalimlere aman vermemelerini, vergi fermanlarına uymamalarını ve bunun için kılıç kuşanmalarını tembihlediler.

Yıllar süren bu derleniş olgunluğa eriştiğinde, Baba İshak Tokat, Sivas ve çevre vilayetlerdeki müridlerine Amasya'daki dergaha dönmeleri için haber saldı. Müridler çağrıya uyup, Amasya'ya geldiğinde dergaha geçildi ve söyleştiler... Baba İshak, planlanan ayaklanma günü geldiğinde, hangi müridler nerede, nasıl davranacak, kendisi hangi yörede olacak, buyruklarını kim ulaştıracak..., kısacası ayaklanma ile ilgili her şeyi, tane tane, bütün bilgeliğiyle aktarıp, eksik söz bırakmadı. "Gayrı hak yolunda kılıç kınından çıkmalı. Bilge, yiğit cenkdaşlar tek mil aç, çıplak, serkeş (başkaldıran) reayanın (halkın) başına geçmeli. Cenge hazır olmalı." Müridler verilen görevleri saygıyla, coşkuyla karşıladılar ve görev yerlerine yollandılar bir bir. Planlar, talimatlar, nasıl hareket edecekleri, halkı

Baba İshak'ın isyan çağrısına nasıl davet edecekleri kafalarında, şehir ve kasabaların fethine yöneldiler.

Birkaç yıl sonra, hazırlıklar tamamlanmış, müridler önderin fermanını beklemektedir. Ve çok geçmeden ulaşır Baba İshak'ın fermanı. Haber dört bir yana yayılır. Ok yaydan fırlar gibi, aynı gün ve saatte isyan bayrağı dalgalanmaya başlar. Kendilerini sakınmadan, geri durmadan, en önde savaşır Baba İshak'ın kurmayları. Kararlı ve kahramanırlar. Tepeden tırnağa yayıldı cesaret. Baba İshak'ın doğum yeri Kefersut'u, Sivas'ı, Tokat'ı zaptedip, burçlarına isyan bayraklarını astılar. Zafer sahipleri, coşkun ırmaklar gibi Amasya tarafına yöneldiler. Dergahta buluşan müridlere Baba İshak bilgece seslenir... "Şimdi yüreklerimizdeki kutsal cenk ateşini daha bilgece ve daha soğuk kanlı yayma vaktidir. Zafer sarhoşluğuna izin vermeden şöyle bir durulalım, Ve bizi fitne fesat bekleyenlerin emeklerini belleyelim."

Öfke içindedir Sultan Gıyasettin. İçini korku bürümüş, ihtiyaten Hububat Kalesi'ne çekilmiştir. Plan yapıp Amasya Asker Serdarı Hacı Armağan Şah'a, Baba İshak'ı ve kendisine en çok bağlı olan müridlerini basıp, esir etmesini ve sonra da Amasya'ya getirip kale burçlarına asılmasını ferman eyler. Hacı Armağan Şah'ın üzerlerine yürüdüğü haberi Baba İshak'a ulaştığında, dergah ve çevresi kuşatılmıştır. Müridlerin birkaçı atılır öne, Baba İshak'ı koruma kaygısıyla bir yere kaçırmayı önerirlerse de, Baba İshak tereddütsüz reddeder bunu... Kılıcını kınından çıkarıp, "Bundan gayrısından medet aramayacağız. Hak yolunda baş eğmeyeceğiz. Bu cenk benden, sizden ötedir. Bu cenk üstsüz başsızların, tek mil reayanın zaptı zor öfkesinden, candan cana devam eyleyecektir." Baba İshak da, müridleri

de kuşatıldıklarını ve yenileceklerini biliyorlardı. Aman dilemeyecek, zalimin ayaklarına kapanmayacak, teslim olmaya-caklardı. Savaştılar. Öldüler, öldürdüler. Baba İshak ve kendisine bağlı müridleri esir alındılar sonunda. Önde Baba İshak, arkada müridleri arka arkaya zincirle bağlandılar. Soluksuz, duraksamadan yollandılar Amasya'ya. Ve Amasya burçlarından aşağıya sallandırıldılar.

Önderlerinin, kurmaylarının katle-dildiği ulaştı diğer yörelere de durdu mu isyan?.. Hayır, ateşte pervaneler gibi hep bir arada salladılar kılıçlarını. İktidarı ris-ke giren, kırmayla, katletmeyle isyan eden halkı zapt edemeyen Sultan Gıyasettin, takviye ordularını çağırıp yürüdü üstüne Babailer'in. Korkmadı Babailer, geri durmadılar ve cenge tutuştular. Çoluk çocuk, genç yaşlı demeden kılıçtan geçirildiler. Müridlerin başları burçlara, hanlara asıldı. Anadolu Selçukluları döneminde Baba İshak ve müridlerinin sömürü ve zulme karşı ezilen halk kitlelerini yanlarına alarak başlattıkları bu ilk örgütlü başkaldırı, sonrasında yüzlerce ayaklanmanın esin kaynağı olmuştur.

Haklıdır Baba İshak; bilge bir önderdir... "Bu cenk üstsüz başsızların, tekmil-reayanın zaptı zor öfkesinde, candan cana devam eyleyecektir." İsyen bayrağı elden ele, candan cana devredilmiştir.

Anadolu tarihinin ilk örgütlü isyanı Babailer Ayaklanması'dır.

Ve bugün Anadolu tarihinin son örgütlü isyanı DHKP-C önderliğinde sürdürülen devrim mücadelesidir. Babailerden Bedreddinlere, Celalilerden Pir Sultanlara, Mehmet Saitlerden Seyit Rızalara uzanan halkların sömürüye ve zulme karşı savaşı Mahirlerle, Dayılarla sürdürülüyor.

Binlerce yıllık halkların direnme ve savaş tarihine bugün Cephelilerce yeni halkalar ekleniyor.

Cephelilerin emperyalizme ve faşizme karşı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi tarihin son isyanıdır.

Çünkü Anadolu ihtilaliyle tarihte son sömürü ve zulüm sahipleri yeryüzünden silinmiş olacaktır. Ve tüm dünya halkları sosyalist düzenle birlikte sömürüden kurtulacaklardır.

Baba İshakların kanlarını döktüğü savaştığı bu dağlarda DHKC Gerillaları savaşacaklar. "Toprakta Tohumda Hakça" demeye ve zulmün saraylarını yıkmaya devam ediyoruz. Düünün Baba İshakları bugünün Mahirleridir, Dayılarıdır. Selam Olsun Onlara!

Sf.37

GERİLLANIN YÜREĞİNDEN

ZAMANIMIZIN DAR BİR GEÇİDİNDEYİZ

Zamanımızın dar bir geçidindeyiz
Düşmüştü güvendiğimiz kaleler
Kısa zaman önce
Tarih bizi sınıyordu
Dostlarımız çoktan toprak olmuş
Gözleri üzerimizde
Diyorlar ki
Depremler yaratacak olan
Devrim fırtınası sizsiniz
Yapa yalnızdık
Bir başımıza
Ama
Başımız dik
Doğrular peşinden yürüyorduk
Kovarlarken bile
Dokuz köyden de
Ve en karanlık gecesinde zamanımı-
zın
Yıldız olup
Göğü ısıtan düşenlerimiz
sesleniyorlar bize
Yollar uzun
Dost bilinenler pusuda
Düşmandan önce
Doğrular peşinden yürüyün
Onuncu köy sizindir

Eli nasırlı emekçilerle
Yüzü kara
Yüreği berrak insanlarla kurulacak
Evet
Haklıydı düşenlerimiz
Tarihin her sınavından
Biz alnımızın akıyla çıktık
Bizi yenilmez kıldı
Aşık boyu hep
Sen çıkmazdaydın
Düşman ve biz
Korkuları büyük
Yıkılacaklar er-geç
Bu yüzyıl bizlerin
Bizim halklarımız gelecek
Ahı var binlerce yıllık geçmişin

Zamanın dar bir geçidindeyiz
Ya yol verilecek düşmana
El pençe divan teslim olunacak
Ya da ölünecek
Umut bırakılmayacak
Belirsiz zamanlara
Hayatın sorumsuzlarını
Akacak kan Kızıldere olup
Çünkü böyle biliriz bizden öncekileri

Yapılacak olan belli
Çarpışacağız
Yürüyeceğiz doğruların peşinden
Kuracağız yeniyi
Ezip geçip eskiyi
Son külüne kadar

Zamanımızın dar bir geçidindeyiz
Şafak sökmek üzere
Gün kızıla dönüyor
Düşman saldırıyor
Envai çeşit bombalarıyla
Düşman saldırıyor
En sadık uşaklarıyla
Düşman saldırıyor
Son çırpınışlarıyla
Düşman saldırıyor
Karşılarında biz
Yarıyoruz bedenimiz alev alev
Yüreğimiz kalkan olmuş
Ölüm mangaları şaşkın
Korkan yok
Geçit veren yok
Ve sesleniyor
Şimdi dağ başında oturmuş
Gözleri dalgın
Bakışları ufukta kaybolan
Hatıralarıyla dalımızda
En güzel gülüşleriyle düşenler
Sesleniyorlar bize
Direnin
Yerin yedi kat dibinde
Çekilen çile için
Direnin
Karınca gibi
Durmak bilmez olanlar için
Onların alın teri için
Direnin
Geçit vermeyin
Ve vurun düşmana

Çocukların yalın ayaklarına
Batan diken için
Vurun biz için
Vurun yakınlaşan zafer için

Zamanımızın dar bir geçidindeyiz
Sarıyor inancımızla
önce inançsızları
Sarıyor inancımız
yoksulluğa son verecek olan
yoksulları
açlığa son verecek olan
açları
Her bir adımda
Ekilen biçilen toprağı
Ektiğimizi biçtiğimizi çalanları
Suda yüzeni
Gökte uçanı
Tüm dünyayı
Sarsıyor
Ve sarıyor tüm güzellikleri

Zamanımızın dar bir geçidindeyiz
Geçidi aşacağız
Hakkı kuracağız
Yakın eskiye dair ne varsa
Yakın meşaleleri
Yakınlaşın
Bire bir koyup
Bir çift göz olup
Savaşın
Dökülecek kanda
Başka birşey yakılıyor bedenimizde
Ve yürüyün
Tarihin hep haklı çıkardığı
Doğru bildiğimiz yolda
Bu yolda
Zalime kurşun atmak onurdur.

BİR GERİLLA

**BU TARİH, ESAS OLARAK
KANLA YAZILMIŞ,
ŞEHİTLERİMİZİN TARİHİDİR!**

Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Ulukale köyü Arasor deresi mevkiinde 3-4 Eylül günleri boyunca süren çatışmalarda 5 gerilla şehit düştü. Aydemir Şahin'in komutasındaki grupta Asuman Koç, Nurhan AZAK, Hülya ATEŞ ve Orhan KORKURT şehit düştü. Gerillalar, Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Bölge Komutanlığı Hayri Koç Müfrezesi'ne bağlıydılar. Çatışmada düşman, 1'i ölü olmak üzere 4 kayıp vererek attığı pusuda istediği sonucu almadan bölgeden çekildi.

Aydemir ŞAHİN (Niyazi)

Sf.40

Şehit Düştüğü

Tarih: 3 Eylül
1994

Şehit Düştü-

ğü Yer: Dersim
Çemişgezek Ara-
sor Deresi mevki

**Doğduğu Ta-
rih:** 1970

Doğduğu Yer: Malatya Hekimhan
Karaçayır Köyü

Mezar Yeri: Ulukale Çemişgezek,
Dersim

Aydemir Şahin 1970 yılında Malatya'nın Hekimhan ilçesine bağlı Karaçayır Köyü'nde doğdu. Yoksul bir Türk ailesinin çocuğuydu. Hekimhan Meslek Lisesi'ni bitirdi. Hem okul ihtiyaç-larını karşılamak, hem de ailesine maddi destekte bulunmak için hem okur, hem

de çalışırdı. Aydemir, bu düzenin azgın bir sömürü ve baskı düzeni olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Köy halkının sorunlarıyla ilgilenir, bunlara çözüm üre-tirdi. Çalışkanlığı, dürüstlüğü, samimiyeti ve yardımseverliğiyle kendisini tanıyan herkesin saygı ve sevgisini kazanan örnek bir kişiydi. Bu kişiliğini devrimci müca-deleyle bütünleştirmesi hiç de zor olmadı. Devrimcileri tanıdıkça mücadeleye her geçen gün daha fazla bağlanarak kısa sürede Devrimci Sol saflarında yerini aldı. Gerillaya olan özlemini "Acaba ben de bir gerilla olabilir miyim?" sözleriyle dile ge-tirirdi. Tanındığı insanlara Devrimci Sol'u anlatır, bu kültürü aşılacak için büyük çaba harcardı.

Sonunda ısrarıyla, mücadelesiyle, örnek kişiliğiyle 1993 Martında gerillaya katıldı. Katledildiğinde Grup Komuta-nı idi.

**Aydemir ŞAHİN'i Yakınları,
Yoldaşları Anlatıyor:**

Kız Kardeşi Anlatıyor:

Ağabeyim, çok sıcak ve sevecen bir insandı. Sürekli bize devrimci yaşamı anlatır, paylaşımcılığı ve yardımsever olmayı öğütlerdi. Bizler de onun devrimci yaşamına özenir, onun gibi olmak isterdik. Şu anda ise onun gibi onurlu bir şekilde şehit düşmek istiyoruz. Bizleri bir gün Malatya'ya Grup Yorum'un konserine götürmüştü. O günü hiç unutmam. O gün bana çok büyük coşku ve mutluluk vermişti. Kafamdaki küçük dünyaları yıkamamı sağlamıştı. Ağabeyimi çok seviyorum. O ölmedi, ölmeyecek. Çünkü bizler onu yaşatacağız.

Babası Anlatıyor:

Oğlum sürekli inşaatlarda çalışırdı. Hem okula gider, hem de eve gelir sağlardı. Zaten bizim ekonomik durumumuz hiç iyi değildi. Çok zor şartlar altında okuduğu için hep ezildi ve bunun sonucunda düzeni daha iyi tanıdı. En son görüştüğümüzde askere gidiyorum dedi ve daha sonra görüşemedik. Şimdi şehit düştü. Oğlumun gittiği yolun haklı olduğuna inanıyorum. Benim oğullarımın en büyüğüdü. Çok çalışkandı, zekiydi ve her zaman başkasının yardımına koşardı. Bütün komşuları ve arkadaştan Aydemir'i çok severdi. Onu hiçbir zaman unutmuyacağız.

Gerilla Yoldaşları Anlatıyor:

Alın çizgileri belirgindi. Sarı saçları ve aynı renkte olan sakalları hep dağınıktı. Elbiselerine de pek önem vermezdi. Eski olmuş, çamur bulaşmış..... onun için önemli değildi. Hele üzerindeki mont, O'nun için önemliydi. Değerliydi. "Bu montu kira gelirken bir yoldaşım verdi. Benim için değeri büyük" der ve ondan vazgeçmezdi. Bu bizim Niyazi idi. (Niyazi

Aydemir'in gerilladaki adıydı.)

İnsan O'na baktığında doğayla neredenli bütünleştiğini hemen fark ederdi. Karda, tipide ya da sağanak yağmur altında bile hiç istifini bozmadan, puşusunu üstüne örter yatarı. Başının altında yastık yerine hiç düşünmeden bir taşı koyabilirdi. İnsan ilişkilerinde de aynı doğallık içinde hareket ederdi. "Şöyle konuşsam yanlış anlaşılır mıyım" gibi kaygılarla hareket etmezdi. İçinden nasıl geliyorsa öyle davranır, öyle konuşurdu. Saf ve temiz kalbiyle düşündüklerini sakınmadan ifade ederdi. Hepimiz O'nu bu doğal yapısıyla tanır ve sever-sayardık. Tabii sadece bu yanını değil... Asıl O'nun emekçiliği, mütevazılığı konuşulur, örnek verilirdi. O, tam bir emekçiydi. Çocukluktan beri bir emekçi olarak yaşamıştı.

Niyazi, Malatyalı idi. Malatya'nın Hekimhan ilçesine bağlı Karaçayır Köyü'nde dünyaya gelmişti. Türk milliyetinden, sünni inanca sahip bir ailenin en büyük oğlu olarak. Daha çocuk yaşdayken ekmek kavgasına başlamıştı; ailesi yoksuldu. Bir yandan ailesine köy işlerinde yardımcı olurken, bir yandan çeşitli işlerde çalışmış; bu arada da öğrenimini sürdürüp, Hekimhan'da liseyi bitirmişti.

Niyazi'nin devrimci mücadeleyle tanışması, amcasının oğlu Nihat ŞAHİN aracılığıyla olur. Yaşadığı yoksulluk, karşılaştığı haksızlıklar, Niyazi'de de düzene karşı bir tiksinti yaratmıştır. Malatya'da dergimizin bürosuna gidip gelmeye başlar. Demokratik alanda çalışan arkadaşlarla tanışır ve mücadele etmeye karar verir. Bu arada ailesinin geçimini sağlamak üzere inşaatlarda sıvacılık yapmaktadır. Ekmek kavgası içinde olması, devrimci görevleri önünde engel olmaz. Gazetemizi, yasal yayınlarımızı Hekimhan'a götürüp satar, parasını düzenli olarak büroya getirir. Konserler düzenle-

diğimizde biletlerini satar, hapisanedeki arkadaşları ziyaret eder, bildirileri dağıtır, gençleri örgütler. Hiçbir zaman boş durmazdı. Emekçiliğini mücadele için de göstermektedir.

Malatya demokratik alanda çalıştıkça gelişir. Gerçekleri gittikçe daha iyi görmek ve zulüm düzenine karşı savaşmak için yanıp tutuşmaktadır. Yaşı ilerlediklerinden askere çağırırlar. Ama O, kararını vermiştir; oligarşiye askerlik yapmayacaktır, halkının askeri olacaktır. Gerilla olmayı kafasına koymuştur. Gerilla olmak ve mücadeleyi silahlı savaş içinde sürdürmek isteğini her fırsatta Harekete iletir. Sonunda Hareket bu talebini kabul eder.

Gerillaya katılacağını ailesine ve yakınlarına söyleyemez. Çünkü gizli kalması gereken bu olayın ortalığa yayılmasını istememektedir. Ailesine ve yakınlarına “askere gideceğim” der. Gelenek gereği akrabaları gezip vedalaşır. Akrabaları da gelenek gereği kendisine para verir. Bu paraların bir kısmıyla gerillada ihtiyaç duyabileceği eşyalar satın alır. Arta kalanını da Harekete verir. 1993 Mart ayında Mazlum (Mikail Güven) ve başka bir arkadaşla birlikte gerillaya katılır. 21 yaşındadır.

Yıllardan beri özlemini çektiği silahlı savaşa bir kır gerillası olarak katılmıştır. Sessiz ve içine kapanıktır. Pek konuşmaz. Bu hali bazı arkadaşların, “acaba savaşmak istemiyor mu, kaygıları mı var” diye düşünmesine neden olur. Böyle düşünen arkadaşlar komutanla konuşarak gözlemlerini ve düşüncelerini bildirirler. Ancak Niyazi gerilla içindeki pratiğiyle kendisi hakkında olumsuz kaniya kapılan arkadaşları utandıracaktır.

Niyazi gerçekten de ilk zamanlarda oldukça suskundu. Ancak yaşamın doğallığı içinde, zamanla bunu aştı, meğerse bizim Niyazi ne kadar neşeli, espirili bir

insanmış. O’nun halkımızın karakterini yansıtan, o doğal mizacıyla yaptığı sohbetlere doyum olmuyordu.

Emekçi kişiliği gerillacılık içinde de belirleyici yanıydı. Niyazi’de, “Söylen-sin, emir verilsin ondan sonra yapayım” mantığı yoktu. Kimsenin söylemesine gerek kalmadan, ihtiyaç duyulduğunda su getirir, çay yapar, odun taşır, ya da başka bir işte çalışırdı. Doğaya hiç yabancılık çekmezdi. Hep köyde yaşayan arkadaşlarımız da dahil, gerillaya katılan arkadaşlarımız, belirli bir süre doğayla 24 saat içiçe yaşamaya alışamaz, zorlanırlardı. Bazen soğuk, bazen karda yağmurda, çamurların içinde, karanlıkta ya da dikenlerde boğuşarak yürümek sorun olurdu. Oysa Niyazi ilk geldiği günlerden itibaren bütün bu zorluklara çok alışkınmış gibi davranıyordu. Sanki bütün hayatı böylesi bir doğa hayatı içinde geçmişti. Ne yürüyüş kolunda ne de arazide konakladığımızda hiçbir zorluğu yadırgamaz, hemen koşullara uyum sağlardı.

Bir gün araziden köye faaliyete gidiyorduk. Bahar aylarıydı. Bir yandan yağmur yağıyor, bir yandan da karlar eriyordu. Eriyen kar sularıyla beslenen dereler gürül gürül çağlıyor, geçit vermiyordu. Oysa gitmemiz gereken köye ulaşabilmemiz için bir dereден geçmemiz gerekiyordu. Yürüyüş kolumuz dereye ulaştığında, hepimiz karşıya nasıl geçeceğimizi kara kara düşünmeye başlamıştık. Hava çok soğuktu. Suyu girmeden üzerinden karşıya geçebileceğimiz bir köprü yoktu. Su ise oldukça çamurluydu. Bir baktık ki Niyazi bu çamurlu suya girmiş ve karşıya geçiyor. Karşıya ulaştığında bizim yerimizden kılmıdamadığımızı görünce tekrar dönüp yanımıza geldi. “Gelin imanım, ben sizi geçiririm” dedikten sonra hepimizi sırtlayarak karşıya geçirdi. Sıra Ekrem’e (Adnan Berber) gelince,

“yok kardeşim ben geçerim” dedi ve O da Vehbi’yi (Halil İbrahim Ekicibil) sırtlayıp suya girdi. Ama tam derenin ortasına geldiklerinde, ikisi birden suyun içine düştüler... Niyazi; “niye inat ettiniz, ben ikinizi de geçirdim” diyerek Vehbi ve Ekrem’e takılmaya başlamıştı bile. Niyazi böyle bir insandı; fedakarlığı hep kendi yükümlülüğü görür ve biz yoldaşları için hiçbir fedakarlıktan kaçınmazdı.

Niyazi yoldaşlarına karşı saygılıydı. Kır gerillası süreci boyunca hiçbir arkadaşına karşı olumsuz, kırıcı bir tavır ya da yıkıcı eleştirisi olmadı. Biz yoldaşlarıyla olan ilişkilerine olgun, oturmuş kişiliği yön veriyordu. Bir arkadaş herhangi bir nedenle sinirlendiğinde Niyazi ortamı yumuşatır ve o arkadaşını sakinleştirirdi. Her an koruduğu moral ve motivasyonu hepimize örnekti.

Hava buz gibi, kuru bir ayaz var. Bulunduğumuz köyden ayrılp, Haydar-i Kerrar adını verdiğimiz noktaya gidip konaklıyoruz. Soğuk iliklerimize işlemiş, tir tir titriyoruz. İlk Niyazi nöbete çıkıyor. Şimdi doğal olarak “ne var bunda, her savaşçı nöbete çıkabilir” diye düşünebiliriz. Doğrudur, ama sorun bu değil. Niyazi gönüllü olarak ilk nöbeti kendisi almıştır. Bu tavır onda adeta alışkanlık haline gelmişti. O, gerilla yaşamının her anında böyledir. Yağmurda en korunaklı yere geçmek, soğukta ateşin çevresinde güzel yeri seçmek, en kalın battaniyeye sarınmak ona yabancısıdır. Yü-kün en ağırını kendisi taşır. Biz uyurken o ateş yakıp ekmek ısıtır. Kendisi için değil; bizim için... Bütün bunları bir fedakarlık gibi algılamadan yapar. Bunlar onun için fedakarlık değil; görevdir, yoldaşlarına duyduğu sevginin ifadesidir.

Depo, sığınak, mevzi yapım işlerimiz Niyazi’siz olmazdı. Bu tür işlere başladığımızı görünce, elini şöyle bir çalışmanın

Bu ülkedeki vatanseverler
Cephelilerdir.
Vatanseverlik emperyalizme
karşı olmaktadır.
Vatanseverlik faşizme karşı elde
silah savaşmaktır.
Vatanseverlik halkını sevmektir.
Vatanseverlik ülkesinin
bağımsızlığını, halkının
özgürlüğünü istemektedir.
İşte Cepheliler halkları ve
vatanları için dağda şehirde
emperyalizme ve faşizme karşı elde
silah savaşıyorlar.
Genç, yaşlı, kadın, erkek,
işçi, öğrenci, köylü, memur,
alevi sunni, Türk-Kürt, Arap,
Laz, Gürcü her yaştan, her
sınıfsal kökenden, her ulus ve
milliyetten insanımız vatanın
özgürlüğü için Cephe saflarında
birleşmekte ve savaşmaktadırlar.
Aydemir, Asuman, Nurhan,
Hülya, Orhan... Onlar dün böyle
savaşıp şehit düştüler. Ve onların
silahı Eliflerden Çiğdemlere,
Bernalardan Onurlara düşmanı
vurmaya devam ediyor. Edecek.
Ta ki, Kurtuluşa Kadar...

yapıldığı yere uzatır ve “imanım ben bu işlerden anlarım. Şöyle bir baktım mı kaç metre kaç santim olduğunu ölçerim” der ve hemen çalışmaya katılırdı. O’nun istekle çalışması bizi de coşturur, o, işinin erbabı olmanın güveniyle hızlı ve kusursuz çalışırken, biz de şikayet etmeden katılırdık. Niyazi, işlere sadece kendisi coşku ve gönüllülükle sarılmaz, bizi de bu yönde yönlendirir, en yorucu işlere bile

özenirdi. Bu noktada, birliğimizde günlük işleri sahiplenme konusundaki edilgenliğin kırılmasında büyük rolü olmuştur.

Niyazi en hızlı gelişen yoldaşlarımızdandı. İlk geldiğinde konuşma ve tartışmalara pek katılmazdı. Daha sonra bu tavrı tersine döndü ve sohbetlerimizin vazgeçilmez insanı oldu. 1993 yazında Munzur faaliyetine giden müfrezenin içinde yer aldıktan sonra anlatma, çözümleme yapma, tartışma ve konuşma yeteneğini belirgin bir şekilde geliştirmişti. O'nu Munzur faaliyetleri içinde yer aldığı, '93 Temmuz'undan Eylül ayına kadar görmemiştik. Döndüğünde ise bambaşka bir Niyazi ile karşılaştık. Sürekli okuyor, elinde hep okumak için bir kitap hazır bulunuyordu. Bu faaliyette birçok kitap okumuş, okuduklarını arkadaşlarla paylaşarak özümsemişti. Okuma, tartışma ve öğrendiklerini paylaşma bir kültür haline gelmişti. Bu kültürü oluşturmada Arif (Mürsel Göleli) ve Ekrem (Adnan Berber) yoldaşların önemli bir rolü ve emeği olmuştur. Niyazi bu emeklerin karşılığını veriyordu. Bir şey öğrenmek ya da öğretmek için saatlerce bıkmadan inatla tartışırdı. O'nu sürekli deneyimli arkadaşlarla tartışırken görmek alışıldık bir manzaraydı. Bir bakardık Mazlum'u (Mikail Güven) yakalamış tartışıyor; bir bakardık Ekrem'i... Tabii Niyazi işlerini bir tarafa bırakıp laf üreten bir insan değildi. Bu tür sohbetleri gerilla yaşamının doğallığı içinde yapardı. Yani çay içerken, dinlenirken vb. ortamlarda...

Niyazi tartışmayı okumayı ve öğrenmeyi de diğer işler gibi zorunlu görüyor ve yapıyordu. Bu yönüyle de birliğimizde öne çıkan bir örnekti. Bazılarımız; "okuyup da ne yapacağız? Ben savaşçıyım" mantığını taşıyordu. Bu mantık yanlıştı. Hem okumamız, araştırmamız, öğrenmemiz bir zorunluluktan, hem de kır

gerillacılığının yoğun pratiği içinde bile bunun koşulları vardı. "*Silah elde savaşıyoruz. Bu yeterlidir*" sözlerinde ifadesini bulan yeterlilik duygusu bizim anlayışımız değildi. Niyazi'nin yaşamı bu yanlış anlayışa verilen en güzel cevaptı. Niyazi bir kır gerillasının kendisini askeri olarak geliştirmesi gerektiği gibi, ideolojik-politik olarak da geliştirmesi gerektiğini ve geliştirebileceğini hepimizi somut bir örnek olarak gösteriyordu.

Komutanlarımız da hepimiz gibi, Niyazi'nin bu çok yönlü gelişimini görüyorlardı. Niyazi '93 yılının sonlarında müfrezeye komutan yardımcılığı görevine atandı. Bu görevini sürdürürken hem kendisini, hem de yoldaşlarını geliştirmek için büyük bir sorumluluk duygusuyla çaba sarf etti. O süreç birliğimizin kendisine özgü zorlukları yaşadığı bir süreçti. Çok kısa bir süre içerisinde birliğimizdeki savaşçı sayısı birkaç katına çıkmış, birlik içindeki tartışmalar yoğunlaşmıştı. İşte Niyazi bu koşullar içinde bile yoldaşlarına bir şeyler verebilmek için çaba harcıyor ve elinden geleni yapıyordu. Olumsuz koşullara teslim olmadı. Öğrendiklerini unutup kendini kapıp koyvermedi. Bütün savaşçı ve komutan yoldaşlara ayrımsız, aynı samimi, sıcak ve olgun yaklaşımı gösterdi. Yıkmayı değil, dejenere ve yıkılanı yapmayı hedefleyerek eleştirdi. Yetmezlikleri onu bu yoldan alıkoymadı. Bu zorlu ve sorunlu sürecin yüz akı olan yoldaşlardan biri oldu.

Niyazi'nin yöneticilik noktasında doğal olarak bazı yetmezlikleri de vardı. Bu yetmezlikleri aşma bilinciyle hareket ederdi. Niyazi eleştiriler karşısında da olgunluğunu koruyor, ön yargısız bir yaklaşımla arkadaşların eleştirilerine cevap vererek ikna temelinde hareket ediyordu. Bu dönemde Niyazi'nin komutan yardımcısı olduğu müfrezeye ikiye ayrıldı.

Oluşturulan ekiplerden birinin komutanı Niyazi idi. Ekipler ayrı ayrı köylere faaliyete gittiler.

Niyazi'nin Dersim köylüleriyle oldukça sıcak bir ilişkisi vardı. Hem komutan olmadan önce, hem de komutan olduktan sonra tanıştığı her köylüyle sıcak bir diyalog yakalayıp kalıcı ilişkiler yaratma çabasını sürdürdü. Doğal, çekincesiz yapısı köylülerle yakınlaşmasında en büyük avantajıydı.

Bir gün tek bir evden oluşan bir mezraya gittik. Evin sahibi olan ailenin üç dört çocuğu vardı. Hepsı gençti ve bizi süzüp sorular soruyorlardı. Niyazi de onların sorduğu her soruya tane tane konuşarak doyurucu cevaplar veriyordu. Evin anası olan yaşlı kadın Türkçe bilmiyordu. Bu nedenle Niyazi'nin anlattıklarının çok azını anlayabiliyordu. Yine de çok etkilenmiş olacak ki; Niyazi konuşmasını bitirince Zazaca, “he lace mı he” (öyle oğlum öyle) diyerek onu onayladı. Niyazi ananın söylediğine karşılık olarak; “he ana, ben hem Lazım, hem Türküm, hem de Kürdüm” deyince hepimiz hem çok şaşırdık, hem de neden böyle söylediğine anlam veremedik. Meğerse Niyazi ananın “lacen” sözünü (oğlum sözünü duyunca), “laz mısın” diye sorduğunu zannetmiş. Kırdığı potu anlayınca biz kahkahalar atarken gidip ananın boynuna sarıldı ve o da gülmeye başladı. İşte Niyazi Zazaca bilmemesine rağmen bu şekilde köylülerle çoğumuzdan daha iyi sohbet eder, sempatik tavırlarıyla sıcak bir hava yaratırdı. Bizim olsun, başka örgütün taraftarı olsun bütün köylüler Niyazi'yi çok sever, sayar ve kendisine teklifsiz yaklaşırlardı. Niyazi hiçbir köylüye tepeden bakmaz, bilgiç tavırlar sergileyip ukalalık yapmazdı. Bu yaklaşımıyla da Dersim halkının gönlünü kazanmıştı.

Niyazi disiplinli bir savaşıydı. Askeri

kurallara uyar, kuralsız davranışları üslubunca eleştirir, uyarırdı. Emir-talimatlara harfiyen uyardı.

Bir gün köye giden arkadaşlar döndüklerinde Mücadele Gazetesi'nin son sayılarından birini getirmişlerdi. Hemen toplanıp gazeteye bakmaya başladık. Mahrumiyet koşullarında gazetemizin elimize geçmesi her zaman bizi sevindirirdi. Yine aynı sevinci yaşıyorduk. Hemen ne var ne yok diye başlıklara bakmaya başladık. Sivas'ta şehit düşen dört yoldaşımızın şehit düşmelerine ilişkin haber ve öz geçmişleri var. Yoldaşlarımızın kahramanca direnişlerini okuyor, resimlerine bakıyoruz. Sivas'ta bir kez daha şahanların silah sesleri yankılanmıştı. Bir yandan da şehitlerimizin öz geçmişlerini okuyorduk. Bir arkadaş, Sivas'ta komutan olarak şehit düşen Nihat ŞAHİN'in Niyazi'nin amcasının oğlu olduğunu söyledi. Niyazi nöbetteydi. O'nun bu haberi nasıl karşılayacağını merak ediyorduk. Ancak Niyazi nöbetten döndükten sonra haberi okudu. Çok duygulanmıştı. Sanki, onunla yaşadıklarını tekrar yaşıyordu. Gururla Nihat'ı bize anlattı. Niyazi, Nihat'ın öğrencisiydi. Mücadeleyle katılmasında Nihat'ın emeği büyüktü. Bu emeği boşa çıkartmamıştı. Nihat'ın şehit haberini aldıktan sonra da mücadeleye dört elle sarıldı. Kısa süre sonra, Niyazi, Dersim'den Sivas'tan gelen silah seslerine cevap verip şehit düşecekti.

Niyazi olumlu özellikleri şehit düştüğü güne kadar sürdürdü. Pratiğiyle yığınla güzel örnek yarattı.

3 Eylül 1999 günü, AYDEMİR ŞAHİN komutasında ASUMAN KOÇ, HÜLYA ATEŞ, ORHAN KORKURT VE NURHAN AZAK Haydar-i Kerrar adını verdiğimiz noktadan akşam üzeri yola çıkmışlar. Ulukale Köyü'ne yaklaştıklarında düşmanı fark edip dönmüşler. Dönüp geldikleri yer oldukça açık ve çıplak bir

yermiş. Dahası düşman önceden burada konumlanmış. Yani pusuya düşmüşler. Niyazi, çatışma başlar başlamaz yoldaşlara “mevzilenin” talimatını vermiş. Ve kendisi mevzilendiği yerde vurulmuş. Şehit düştüğünde de yine öyle sessiz ve sakinmiş. Çatışmadan çıkan yoldaşlar, “vurulduktan sonra bir daha sesi çıkmadı, sanki uzanmış yatıyordu” diye anlattılar.

Niyazi’nin yaşamı hala bize örnek olmaktadır. O’nu; mütevazılığı, kavgaya bağlılığını, coşkulu ve morali yaşamını hatırlayarak anıyoruz.

Asuman Koç (Makbule)

Şehit Düştüğü

Tarih: 3 Eylül
1994

Şehit Düştüğü

Yer: Dersim Çemişgezek
Ara-sor Deresi
mekii

Doğduğu Tarih: 1971

Doğduğu Yer: Dersim Çemişgezek

Mezar Yeri: Ağtürk Çemişgezek, Dersim

Asuman Koç’un savaşı olarak yer aldığı müfreze ismini veren Hayri KOÇ, Devrimci Sol SDB savaşçısıyken şehit düşmüştür ve aynı zamanda Asuman’ın amcasıdır.

Asuman, Kürt milliyetindendir ve Alevi bir ailenin çocuğuydu. Okulu olan ama öğretmen olmaya bir köyde yaşadığı için okula gidemedi. Okuma-yazmayı kardeşlerinden öğrendi. Çocukluktan beri

devrimcilerle iç içeydi. 1980-84 yıllarında köylerine gelen Devrimci Sol Gerillaları’nı tanıdı. Amcası Hayri Koç da bir Devrimci Solcuydu.

1991’de Devrimci Sol Gerillaları’ndan Nazım Karaca ve Mürsel Göleli’yle tanıştı, onlardan çok etkilendi. O zaman gerillaya katılmak istediğini ilettili harekete. Nihayet 1993 Nisanında gerillaya katıldı. Bir savaşçı olarak ölümsüzleşti.

Asuman KOÇ’u Babası Anlatıyor:

Kızınızın şehit düşmesinin üzerinden 4 yıl geçti. Bize Asuman’ı ve şehit düşmesini anlatır mısınız?

Mehmet Koç: Asuman’ın kararlı, ısrarcı, tuttuğunu koparan biriydi. Çocukluğunda da böyleydi. 1979 yılında okul çağına geldiğinde bugün oturduğumuz Ormanyolu(Tahan) Köyü’nün Dalıkan Mezrası’na göçtük. Köyde okul olmasına rağmen öğretmen yoktu. Bu yüzden Asuman’ı okula gönderemedik. Daha sonradan köye öğretmen geldi ama bu sefer yaşı geçmişti. Ama Asuman bir süre sonra okuma-yazmaya heves etti. Okula giden kardeşlerinden kendisine okuma-yazmasını öğretmeleri için yakalarına yapışır, kavgaya ederdi. Ve okuma-yazmasını öğrendi.

Devrimci Sol’da amcası olduğu için çocukluktan beri devrimcilerle iç içeydi. Devrimcileri severdi. 1985 yılında köyle-rimiz asker tarafından boşaltılıp evlerimiz yakılınca devlete karşı kin duymaya başladı. Köye asker geldiği zaman “köpekler geldi” derdi. Köyden askerlere ekmek verenlere kızardı.

1991 yılında Dersim’ e Devrimci Sol Gerillaları gelince bizim köye de uğramaya başladılar. Yine bu yılda amcası Hayri Koç da şehit olmuştu. Böylece düzene

olan kini bir kat daha artmıştı. Bunu her zaman dile getirirdi. Devrimcilere yakınlaşması, onları sahiplenmesi dikkat çekiyordu. Bu dönem köyden birileri görücü gelmek için haber göndermişler. Buna çok kızmıştı ve “ben evlenmeyeceğim kimse gelmesin” demişti. Yakın arkadaşlarına da gerillaya gideceğini söylemiş. Kendisi evlenmek istemediği gibi köyden kızların evlenmesine de karşı çıkardı. Onlardan gerilla olmalarını isterdi. Hatta kendisinden bir ay sonra şehit düşen Hatice Yıldız’ın evlenmesini de engellemişti.

Bu sürede Nazım Karaca ve Mürsel Göleli’yle tanışıyor ve onlardan çok etkileniyor. Onlara gerillaya çıkmak istediğini söylemiş ama kabul edilmemiş. Nazım Karaca da “sen okuma-yazma bile bilmiyorsun” diye takılmış. Bunun üzerine bütün işi gücü bırakıp okumaya-yazmaya başladı. Ama gerilla olma, dağlara çıkma isteğinden hiç vazgeçmedi. Sürekli olarak bize “İzin verin gerillaya gitmek istiyorum. Sizden izin istiyorum, izin vermese-niz de gideceğim” diyordu. Ve 1993 nisan ayında gerillaya gitti.

Boyu kısa olmasına rağmen fiziki olarak güçlüydü. Ancak çocukluğundan beri rahat büyüdüğü, ezilmediği için dağda yapamayacağını düşünüyordum. Ama o dağa kolay uyum sağlamış. Uzun yol yürünmesine, sırtında eşya taşınmasına hiç itiraz etmediği gibi arkadaşlarına da yardım ediyormuş. Becerikliydi de. Dağda ekmek yapmaktan silah kullanmaya, pusuları fark etmeye kadar becerisini göstermiş. Hatta bir seferinde atılan bir pusuyu erken fark ederek arkadaşlarını pusuya düşmekten kurtarmış. Yine bir gün bir yaylada 7-8 çocuklu hasta bir kadının evine uğruyorlar. Kadının durumunu görünce Asuman ekmeğini pişirmiş, yemeğini yapmış, davarlarını sağlamış. İkincisinde tekrar uğrayarak

kadına yardım etmişler. Sağlıkçı gerillada tedavisini yapmış.

O dönem bir peynir tüccarının yanlış davranışları olmuş. Tüccarı alıp dağa götürmüşler. Asuman “cezası neyse hareket verir, biz iyi bakmalıyız” demiş arkadaşlarına ve adama kendi ekmeğini vermiş. Gecede üşümesin diye parkelerini vermişler. Yani adama insanca davranmışlar. O koşullarda kendi ihtiyaçlarından vazgeçerek adamın ihtiyacını karşılamışlar. Duygularıyla adaleti karıştırmamışlar. Bu nedenle yaşadığımız düzenin adaletiyle bu adalet karşılaştırılmaz bile.

Başta da dediğim gibi okumayı sonradan öğrenmişti. Ama okumaya büyük bir merakı vardı. Dağda da elinden kitap, dergi düşmemiş. Yapması gereken görevleri dışında sürekli okur, okuduklarını arkadaşlarına anlatırmış.

Uyumluydu. İnsani yönü gelişkindi. Bu onun doğal yapısında vardı. Köydeyken kimseyle kavgaya etmezdi. Köylülerin arasında ufak tefek sorunlardan çıkan kavgalara da kızardı. Bunların çözülmesini isterdi. Kimseye kötü söz söylediği görülmemiştir. Büyüklere saygılıydı. Her işlerine yardım ederdi. Özellikle de şehit ailelerini daha fazla severdi. Ama bunun yanında aklının yatmadığı bir şeyi de kabul etmezdi. İkna olmak için tartışırdı. Dağda da aynıymış. Arkadaşlarıyla arasında hiç sorun çıkmazmış. Arkadaşları hasta olduğunda sürekli ilgilenir, başlarında sabaha kadar beklermiş. Zaman zaman müfrezeler arasında yer değiştirme olurmuş. Herkes belli arkadaşlarıyla birlikte olmak istermiş ama Asuman’ın böyle bir düşüncesi yokmuş. Ama bütün arkadaşların onun kendisiyle birlikte olmasını istermiş. Yani arkadaşları arasında da sevilir, sayılırmış.

Dağda en çok etkilendiği Mürsel ve Nazım’ın şehit düşmesi olmuş. Onları çok

severdi. Dağa gitmesinde onların etkisi büyüktür. Şehit düşmelerini uzun süre kabul edememiş. Hep o anda onların yanında olmak istediğini söylemiş arkadaşlarına. Yani sevdiklerine çok bağlıydı.

Halkını ve vatanını da severdi. Bu çocukluğundan beri var olan bir özelliğiydi. Küçükken bile düğünlerde çocuklarla oynamaz yaşlıların sohbetlerini dinler, onlardan bölgenin tarihlerini ve isyanları öğrenirdi. Hatta bizim orada 38 isyanını bilen yaşlı biri vardı. Sürekli onun yanına gider 38 isyanını defalarca anlatırdı. Daha sonra bu yönde kitaplar okumaya başlamış.

Bir diğer özelliği de insanları Kürt, Türk, alevi, sunni diye ayırmamasıydı. Bizim orada kadınlar sünni kesimden misafirler geldiğinde yüzlerini örterler. Asuman bu nedenle kadınlara kızır “onlar da insan değil mi” derdi. Halkı hiçbir ayırım yapmadan severdi.

Asuman’ın şehit düşmeden önceki son sözlerinde sizlere de selam söylenmesini istemiş. Kızınızın şehit düşmesini öğrendiğinizde duygularınız, düşünceleriniz ne oldu?

Mehmet Koç: Dağa çıktıktan sonra böyle bir şeyi ergeç bekliyorduk. Gerilla olduktan sonra annesi “biz çıkma diyorduk, çıktın. O zaman amcana yakışır şekilde olmalısın” demişti. Öyle de oldu. Doğru bildiği yolda sonuna kadar gitti, şehit düştü.

Evet, evlat acısı zordur. Ama ölüm şekline bakıldığında bu anlamını buluyor. Bu ülkede trafik kazalarından bile günde bir sürü insan ölüyor. Bunu düşündüğümde Asuman’ın ölümü anlamına uygun oldu diyorum. O bir devrimci olarak şehit düştü.

Dediğim gibi evlat acısı zordur ama bu bizim ilk çektiğimiz acı da değildir. Biz ölümlere alışık bir sülaleyiz. Bizde eceliyle

ölen birkaç kişiyi geçmez. Her zaman haksızlıklara ve zulme karşı olmuştur bizim sülale. Asuman da bu geleneğin takipçisi oldu.

(Bu röportaj, Halk için Kurtuluş dergisinin 5 Eylül 1998 tarihli

97. Sayısında yayınlanmıştır.)

Hülya Ateş

Şehit Düştüğü

Tarih: 3 Eylül 1994

Şehit Düştü-

ğü Yer: Dersim Çemişgezek Arasor Deresi mevki

Doğduğu Tarih: 1977

Doğduğu Yer: Dersim Hozat

Mezar Yeri: Taşkirek – Hozat, Dersim

Hülya 1977 Hozat doğumludur. Kürt ve alevidir. Bir emekçi olarak büyüdü. İlkokuldan sonrasına gidemedi, ama Anadolu halk geleneklerinin okulunda yetiştirdi kendini. O geleneklerin gerici, feodal yanına da teslim olmadı; düzenin kadına biçtiği rolü daha küçük yaştan itibaren reddetti. İnisiyatifli, herkesin yardımına koşan, sözünü sakınmayan bir genç kız olarak yetişti.

Devrimci Sol gerillalarıyla tanıştı. Bu arada yakın arkadaşları da Devrimci Sol gerillalarına katılmıştı. Bunlar onu daha da olgunlaştırdı, devrimci tercihini netleştirdi. 1993 Temmuzunda gerillaya katıldı.

Hülya ATEŞ’i Yoldaşları Anlatıyor:

“BENİ KAVGAMDAN ANCAK ÖLÜM KOPARIR”

Hülya Hozat'ın Taçkirek Köyü'nden yoksul bir ailenin kızıydı. Kürt'tü. Zorluklar ve yoksulluklar içinde büyümüştü. Hırçın ve inatçı, iradeli biri olarak köyünde tanınırdı. Köyün erkekleriyle de birçok defa kavga etmiştir. Güçlüydü, ondan korkarlardı.

O, düzenin yaratmaya çalıştığı kendine güvensiz, çekingen, her şeyi erkeklerden bekleyen kadın tipini, daha evdeyken yıkmıştı. Çünkü yoksulluk içinde büyümesi, acılara, zorluklara katlanmasını, onu aşmasını sağlamıştı. Tam bir emekçidir. Ailesini hiçbir konuda yalnız bırakmazdı. “O babamın, abimin işidir” diyerek, diğer işlerden kendini uzak tutmazdı. Gün oldu evin tüm işlerini yaptı, gün oldu tarlada çalıştı. Gün oldu evin kışlık odunlarını atla taşıdı. Kısacası Hülya her işte vardı.

İşte Hülya'nın bu iradeli, güçlü, çalışkan, fedakar, emekçi kişiliği gerilla yaşamında da temel, öne çıkan yanlarıydı. Tuttuğu işi koparmasını bilirdi. “Yapacağım” dedimiydi yapardı. Engel, annesi, babası bile olsa, doğrudan vazgeçmezdi. Kendisi emekçi, fedakar, iradeli olduğundan, böyle olan insanları da severdi. İşte Cephe gerillaları, sadece kendisi ve ailesi için değil, tüm halk için dağlara çıkmışlardı. Zulme ve doğanın zorluklarına karşı savaşıyorlardı. İradeliydiler, halkına ve vatanlarına bağlılar. Hülya bunların ne demek olduğunu bildiğinden, Cephe Gerillaları'nı çok seviyordu.

Abidin Yıldız ve Eylem Yıldız'ı tanıyordu. Aynı köydendiler. Onlarda da Devrimci Solcu'lüğün erdemlerini görmüştü. Özellikle onların şehit düşme-

sinden sonra daha çok kinlenmiş ve öfkelenmişti. Sempatı ve sevgisi daha örgütlü mücadeleye itiyordu onu. O da ailesinin, köyünün ve tüm halkın acılarını yaşıyordu. Çözümü de bulmuştu. Devrimci Sol Gerillası olmak ve savaşmak. “Yapacağım” dedi yine. Yolu yoktu. Kimse engellemeyemedi. Kararını görerek, düşünerek vermişti. Doğru yolu seçmişti.

Ailesi de Hülya'nın örgütlendiğini, mücadele ettiğini biliyordu. Bu yüzden gerillaya katılmaması için çok çaba sarf ediyorlardı. Ama nafile...

Gerçi ailesi de gerillaları, özellikle de Nazım'ı çok seviyordu. Ama iş kızları olunca korkuyorlardı. Hülya, gerillaya katılma talebini defalarca kez iletmişti. Sabırsızdı. Beklemek istemiyordu. Savaşmak için yaş, fizik vb önemli değildi. Onuruna, namusuna, halkına sahip çıkmak yeterliydi. Tanıdığı ve sevdiği Eylem ve Abidin'in kanları üzerine and içmişti.

Aylarca bekledi. '93 Temmuz ayı başlarıydı. Bir daha geldiklerinde kesin gidecekti. Hozat'a gidip geldiğinde kendisine bir spor ayakkabısı da almıştı. Hazırdı.

Karanlık yeni çökmüştü. Köpek havlamaları başladı. Onlardı. Halk Kurtuluş Savaşçıları'ydı. Hülya “geldiler, geldiler” dedi. Az sonra Nazım Karaca içeri girdi. Hülya'nın yüreği daha bir heyecanlı çarpmaya başlamıştı. Nazım'ın boynuna sarılıp onu öptü. Çok seviyordu. Nazım daha sonra Hülya'nın gerillaya katılacağını söyledi ailesine. Annesi babası ağlamaya başladı. Ama etkilemezdi Hülya'yı. Çünkü o, hiçbir ana-baba bir daha ağlamasını diye savaşa gidiyordu. Nazım ailesine “biz ne yapalım ana, kendisi savaşmaya karar vermiş. İki üç gün daha beklesin, ikna et gelmesin” demişti.

Tabi Hülya sözü ailesine bırakmadı: “Bu dava kinsenin anasının babasının davası değil. Savaşacağım. Bunda karar-

lıyım. Değil siz, komutan bile buna engel olamaz. Aylardır bekliyorum. Değil üç gün bir dakika bekleyemem artık...”

Yapacaktı, inatçıydı, hırçıındı. Ailesi de engel olamayacaklarını anlamıştı. Onun için daha fazla ısrar edemediler. Kızlarını öptüler. Savaşımızın haklı olduğunu biliyorlardı. Gerillaya yardım da ediyorlardı. Bunun gururu vardı. Hülya da korkuyu çoktan yere çalmıştı. Annesi “Nazım, kızım sana emanet” dedi. Ve Hülya’yı da yanına alan gerilla yürüyüş kolu, Taçkirek Köyü’nü geride bırakarak araziye çıktı.

Hülya gerillaydı artık. İlk günlerde silah eğitimi alıyordu. Ovacık’a giden müfrezede görevlendirilmişti. Munzurlara kadar gitmişlerdi. Günlerdir yol yürüyorlardı. Ama Hülya yılların deneyimli savaşıcısı gibi yürüyordu. Zorlanmıyordu. Çünkü dağlara ilk çıkışı değildi. At sırtında o dağlardan odun getirmişti, davar otlatmış, yürümüşü, alıştı.

Munzur Dağı’nda eğitim için ilk defa silah sıkacaktı. İlk atışta hedefi vurdu. Birkaç el daha ateş etmiş ve hepsini isabet ettirmişti. İyi bir nişancı olduğunu da göstermişti.

Migreni vardı. Bu onu epey zorluyordu. Bazen gözleri kapanıyor, ağrıdan kıvranıyordu. Bu hastalığı sürekliliydi. Ama tüm faaliyetlere katılıyordu. “Başım ağrıyor, hastayım” demedi. Ağrıya da yakınmadan nöbetini tutuyordu. Hastalığı değil çalışkanlığı, emekçiliği ve iradesi ön plandaydı.

Sadece nöbet vb. işlerle de sınırlanmamıştı kendini. Düzenin kadın tipini atmıştı dedik ya... Bütün sığınak, mevzii yapım çalışmalarına katılmak istiyordu. Birçoğuna da katılmıştı. Birinin elinde kazma kürek görse “ne yapacağız, gele-yim” derdi. Yine bir çalışmada (sığınak) yer almak istemişti. Komutanımız ona,

“sen nöbet tut” demişti. Ne de olsa ikisi de görev diyerek nöbete gitmişti. Görev ayırımı yapmazdı. Küçük büyük her işe aynı disiplin ve çabayı gösteriyordu. Uzun süre nöbet tutmasına rağmen “niye uzun süre nöbet tuttum” demedi.

Aynı ölçüde kavgasına ve partiye bağlıydı. “Benim ailem artık Devrimci Sol’ dur. Bundan sonra tek düşüncem halkın geleceğine kendimi adanmak ve bu uğurda gelecek güzel günler yaratmak olacak. Beni kavgamdan ancak ölüm koparır” diyerek bağlılığını dile getiriyordu.

Evet, Dersim’ in hırçın kızı. Kahramanca şehitliğin, bağlılığının ispatıdır. Ellerinle yaratmaya çalıştığımız güzel gelecek günler için savaşımız sürüyor. Bu savaşta iraden ve emekçiliğin bizimle.

Nurhan Azak

Şehit Düştüğü

Tarih: 3 Eylül 1994

Şehit Düştü-

ğü Yer: Dersim Çemişgezek Arasor Deresi mevkii

Doğduğu

Tarih: 1974

Doğduğu Yer: Dersim Pertek

Mezar Yeri: Aşağı Gülbahçe-Kürmeş, Dersim

Nurhan AZAK, Kürt milliyetindendir ve alevidir. Devrimcilerle 1991’de lise ikideyken tanıştı. 1992’den itibaren Devrimci Solcularla birlikte hareket etmeye başladı. Köyünde, liseli gençlik içinde, Pertek’te görevler aldı, sorumluluklar üstlendi. Haziran 1993’te gerillaya katıldı.

KAHRAMANLIKLARI KİTLESELLEŞTİREN DEVRİMCI ÇİZGİMİZ

Perihan Demirer yoldaşımızın, bulundukları yerin kuşatıldığını gördüğünde, düşmanla çatışmaya girip kendini feda ederek birliğin diğer savaşçılarını kurtardığını hemen hepimiz biliriz.

Perihan, Silahlı Devrimci Birlikler' in bir üyesidir. Bir savaşçıdır. Böyle bir durumda bir SDB' liden beklenen de budur, diye düşünebiliriz.

Ama böyle bir fedakarlığı, kahramanlığı yalnız SDB' lilere özgü olarak görürsek, geleneklerimizi, savaşımızı sınırlamış oluruz.

Farklı bir olay, farklı bir örnek üzerinden somutlayalım bunu:

“Gecenin bir saatinde operasyon olacağını duyunca kapımızı çalmıştı. “Niye geldin?” diye sorduğumuzda cevabı “buraya bu gece operasyon düzenlenecek haber vermek için geldim” olmuştu. Geldiği yerlerde çok rahatlıkla katledilebileceğini biliyordu. Bir buçuk saat yol yürümüş ve gelip bizi uyarmıştı. “Seni katledebilirlerdi” dediğimizde “O zaman yine haberiniz olurdu. Silah seslerini duyduğumuzda önlemlerinizi alırdınız” diye cevapladı...”

Nurhan Azak, bunu yaptığında henüz gerilla olmuş değildir.

Henüz demokratikte çalışan genç bir insandır.

Ama tavrı özünde Perihan'ın tavrı kadar fedakarca ve kahramancadır.

Kahramanlıkların, militanlıkların yalnız kadro ve savaşçılara özgü olmadığını anlatımıdır bu.

Kahramanlıkların kitleselleşmesinin anlatımıdır.

Savaşımızın halklaşmasının küçük göstergelerinden biridir.

Türkiye solunda özellikle “sol bir

Nurhan'a Ağıt
(Nurhan Azak'ın yakınları tarafından yazılmıştır.)

**“Bir düşmandı seni arkandan vuran
Hem yiğit hem merttin
Nuran'ım benim
Hasret acısından sızlar bu tenim
Başındaki puşun olsun kefenim**

**Çok mu derin idi söyle o yaran
Övünç kaynağımsın ah güzel bacım
Seni çok severdim gönül ilacım
Dersim tarihinde sensin baş tacım**

**Kahpelerdi senin çevreni saran
Kızıla boyandı kanınla dere
Bayrağını diktin düştüğün yere
Taht kurdun bilesin sen gönüllere**

**O gün şehit düştü o köye varan
İhbar etmiş sizi satılmış muhtar
İlkbahar gelmeden erimeden kar
Sarılmış çevreniz yeriniz çok dar
Olmamış çemberi çıkıp da yaran...”**

Sf.51

sapma” içindeki gruplarda, direnişleri, kahramanlıkları adeta “süper insan”ların işi olarak gören bir yaklaşım söz konusuydu. Bu çarpık yaklaşımla sürekli ideolojik mücadele yürüttük.

Savaşın gerektirdiği tavır ve davranışları sadece silahlı birliklerin üyeleriyle sınırlarsak, gerçekte benzer bir yanlışın içine düşmüş oluruz.

Demokratiği savaşın dışında gören kimi statükocu yaklaşımlar özünde bu anlayışa tekabül eder. Savaşı halkın savaşı olarak değil, sadece belirli “profesyonelleşmiş” ekiplerin savaşı olarak görür.

Oysa savaş tüm alanlarda, özü aynı olan bir savaştır.

Bundandır ki, hangi alanda olursak olalım, bir savaşçı ruh hali içinde olmalı, savaşçı kültürü yaşam tarzına dönüştürmeliyiz denilmiştir hep.

Cephe geleneği budur.

Cephe geleneğinde savaş halklaşmıştır.

Buna bağlı olarak kahramanlıklar da kitleselleşmiştir.

Bir ölüm orucu için bir anda yüzlerce gönüllünün ortaya çıkması bunun göstergesidir. Nurhan Azak'ların buna benzer tavırları bu geleneğin kökleşmesinin, yaygınlaşmasının sonucudur.

Diyebiliriz ki, Cephe'lilik, düşmanla yürüttüğümüz savaş, herhangi bir anda, yoldaşlarımızın güvenliği veya hareketin, halkın çıkarları açısından neyi gerektiriyorsa, konumumuz, bulunduğumuz alan ne olursa olsun, gerekeni yapma bilincidir.

Sf.52

Direniş ve savaş geleneğimizin yalnız silahlı savaşçılarımızın bulunduğu üslerle sınırlı kalmayıp, demokratik alana, hapishanelere taşınması, buralarda da barikatlar ardına diş diş savaşlar yürütülmesi bu bilincin sonucudur.

Eğer biz bir halk kurtuluş savaşının içinde yer alıyorsak, konumumuz, alanımız ne olursa olsun, esas olan savaşçılıktır. Kadrolarımızdan kitlemize kadar hakim kılacağımız kültür budur.

Bu gelenek esas olarak yaratılmıştır Cephemizde.

Bu geleneğin olduğu yerde düşmanın tüm baskı ve terör politikalarını tersine çevirmek mümkündür.

Ne için katleder düşman? Hem savaşçıları fiziki olarak yok etmek, hem de geride kalanları sindirmek, korkutmak için. Ama işte bizim savaşımızda tersine çevrilmiştir bu durum.

Düşman 12 Temmuz'da. 16-17 Nisan'da onlarca savaşçımızı katletmiş,

herkese silahlı mücadeleye girişerseniz katlederim imha ederim mesajı vermiştir. Ama buna rağmen ne olmuştur? 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişleri daha büyük bir potansiyel yaratmışlardır.

Mesela Nurhan Azak'ı örnek verebiliriz yine, Gerillaya katılması Dersim'de 12'lerin şehit düşmesinden bir ay sonraydı. "Söz vermiştim, sözümü tutacağım" demişti ve sözünü tuttu.

İlginç olan şudur; katledilen bizizdir, ama bu katliamlardan ürken, korkan başkaları. Düşman bize yönelik infaz operasyonlarına girdiğinde bundan bizim kitlemiz değil, ama reformistler, oportünistler ürker, ortam "sakinleşinceye" kadar biraz geri çekerler kendilerini.

Bu da Cephe anlayışı ve geleneğiyse, solun arasındaki temel ayrımlardan biridir zaten. Yok edilemeyecek, yenilmeyecek Cephe gerçeği bu direniş ve savaş geleneğinin üzerinde yaratılmıştır.

Cepheli, şehit olmaya hazırdır, her Cepheli bir kahraman adaydır.

Günü, zamanı geldiğinde, bir operasyonu ölümü göze alarak yoldaşlarına haber veren, zamanı geldiğinde silah kuşanıp dağa çıkan, zamanı geldiğinde silahını yoldaşlarına teslim edip ölümü kucaklayan bir Nurhan olunur.

(Bu yazı, Halk için Kurtuluş dergisinin 20 Ağustos 1998 tarihli

96. Sayısının Yoldaşlar Bizi Aşın köşesinde yayınlanmıştır.)

Orhan Korkut (Hasan)

Şehit Düştüğü

Tarih: 3 Eylül 1994

Şehit Düştü-

ğü Yer: Dersim
Çemişgezek Ara-
sor Deresi mevki

Doğduğu

Tarih: 1974

Doğduğu Yer: Kahramanmaraş

Mezar Yeri: Ulukale Çemişgezek, Der-
sim

Maraş'lı Orhan (Gerilladaki kod adı HASAN), Kürt ve alevidir. İlkokulu bitirdikten sonraki yaşamının büyük bölümü Dersim' de geçmiştir. Dersim' de akrabalarının yanında kalan Orhan, burada devrimcileri, gerillaları tanımış ve gerilla olmaya karar vermiştir. Orhan 1993 Ekim'inde gerillaya katıldı. Bir halk kurtuluş savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

Gerilla Yoldaşları Anlatıyor:

'93'ün Ekim ayıdır. Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Karataş Köyü'nde yüreği heyecanla çarpar Orhan'ın. Çünkü Orhan o gün, halk kurtuluş savaşçısı olacaktır. Orhan, Maraş'lıdır. Maraş'tan kalkıp savaşmak için gelmiştir Dersim dağlarına. Gerillaya katıldığı gün, Dersim' e geldiği ilk gün değildir.

Orhan'ın ailesi yoksuludur. Orhan da ailesine bakmak için çerççilik yapmak-tadır. Yoksulluk, onda düzene olan kinin ifadesi olarak savaşa katılma isteğini büyüttüştür. Ve o, biliyordu ki Dersim dağlarında gerilla savaşı vardır. Der-sim'de olduğu süre içinde elde silah bu dağlarda halkının kurtuluşu için savaşma-

yı düşünmüş, karar vermiş ve artık o gün gelip çatığında da yerini almıştır.

Yoksulluğunu, halkının yoksulluğun-dan ayrı, kurtuluşu da halkının kurtu-luşundan ayrı germeyen Orhan, halka bağlılığı, halkın kurtuluşu için canını seve seve vermeyi bilincinde hep diri tut-muş ve 3 Eylül '94'te o gün geldiğinde de yoldaşları için kendini feda ederek bunu göstermiştir.

Bağlılık Orhan'ın kişiliğindeki en so-mut değerdir. Onu bu savaşın içine çeken de, savaşı sürdürürken, şehit düşerken de halka bağlılığı ve devrime inancıdır. Bu bağlılık zorlukları aşmayı, hatalar yapsa da telafi etmeyi öğretmiştir. Orhan, öğrenmesini bilendir.

Silahıyla kendini yaralamış, ama ya-rasını bahane etmek yerine bu hatayı bir daha yapmamayı öğrenmiş ve öğretmiştir.

Ayağından yaralı olması sığınak kazmasına, gece arazide atılan pusulara katılmasına, spor yapmasına, kararga-ha odun taşımaya ve daha birçok işin yapılmasına engel olmamıştır. Ayağım de-memiş, yaralıyım dememiş, küçük büyük demeden görevim, yapmam gerekir diye düşünmüş ve yapmıştır.

'93-94 kışlık üstlenmesinde, kararga-hın deşifre olması nedeniyle sık sık yer değiştirilir. Yiyecekler, eşyalar önce ka-rın içinde kilometrelerce yürünerek sırt-ta taşınır. Zorlu bir süreçtir. Orhan da o süreçte bu faaliyetlere aktif olarak katılır. Sırtında birgün un torbası, birgün çö-kelek bidonları vardır. Bıkmadan yürür. Yoldaşlarına moral verir. Bütün bu işleri coşkusunu yitirmeden yapar. Oysa, daha ayağındaki yara iyileşmemiştir. Ama ona yön veren ayağındaki yaranın acısı değil, iradesidir. Orhan, iradesi ve bağlılığıyla zorlukları alt etmiştir.

Bahar aylarında Orhan daha güçlüdür artık. Ayağındaki yara iyileşir. İlkokul

mezunu olmasına rağmen, gerillaya geldiğinde pek okuma yazma bilmemektedir. Çünkü ne doğru dürüst eğitim görmüş, ne de daha sonra okumasını geliştirecek imkana sahip olmuştur. Karargah-ta bu konuda ders görür, emek verir, çaba gösterir, okumayı ve yazmayı da öğrenir.

‘94 Mayıs ayının başında Mazgirt’e faaliyete giden müfrezenin içinde Orhan da vardır. Yeni bir bölgeye gitmenin heyecanını yaşar. Mazgirt’e gitmek için Pertek’te konakladıkları yer asker tarafından çembere alınır. Orhan, komutanı M. Ali ÖZTÜRK’le birlikte öne atılır, tepeyi tutmak için hızla hareket eder, yoldaşlarının güvenliğini alır. Devlet güçlerinden hesap sorar. Akşama kadar yoldaşlarıyla omuz omuza askerle çatışır. Görevini yerine getirir. Zulme olan kinyile, öfke-siyle hesap sorma bilinciyle basar tetiğe. Askerle girdiği ilk çatışmadır. Ama Orhan hiç tereddüt göstermemiş, kararlı, atılgan tavırla örnek olmuştur.

‘94 Ağustos’unda Çemişgezek’te faaliyet yürüten müfrezenin savaşçısıdır. Görevleri kışlık üstlenme için gerekli malzemeleri toplamaktır. Orhan, ilk geldiği günlerdeki halk içinde konuşa-mama, bir şey isterken utanma, sıkılma, zorlanma gibi yanlarını da aşmıştı artık. Görevinden dolayı her gittiği köyde komutanıyla birlikte evleri gezer, halka sohbet eder, gerekli eşyaları toplar. Halkı-na olan bağlılığı, her geçen gün daha da artar. Zulme olan kinyi daha da pekişir.

3 Eylül ‘94 günü akşama doğru konakladıkları yerden Ulukale Köyü’ne doğru hareket ederler. Köyün üst tarafına varırlar. Burası ormanlığın olmadığı açık bir alandır. Orhan’lardan önce asker de gelmiş pusu atmıştır. Savaşçılar bundan habersizdir. Biraz daha aşağıya inince askerleri görürler, geri dönerler. Ne var ki askerler geri çekilmek istedikleri yeri de

tutmuştur. İki yönden üzerlerine ateş açılır. İşte o an Orhan, daha önce Pertek’teki çatışmada olduğu gibi yine öne fırlar, askerlerin ateşini üzerine çekip yoldaşlarını korumak ister. Yoldaşlarının zarar görmemesi için bedenini seve seve kurşun-lara siper eder, basar tetiğe. Kısa bir süre de olsa kahramanca çarpışır ve vurulur şehit düşer. O kısıcık zaman diliminde de ortaya koyduğu davranışla, sarsılmaz halk sevgisini, yoldaşlık sevgisini, devrim inancını, zulüm düzenine duyduğu kinyi haykırır. Sadece yaşarken değil, şehit düşerken de öğretmesini bilmiştir.

Orhan’ı kendimize örnek alıp, halk kurtuluş savaşımızda yaşatacak, devrimi, halklarımıza ve şehitlerimize armağan edeceğiz. Ant olsun ki, Orhan yoldaş birlikte verdiğimiz bu sözü yerine getireceğiz.

Sf.54

Matara

yürüyüş molası

TAYYİP'İN ENİŞTESİ YİNE İŞ BAŞINDA!

Gerillanın Sırt Çantası

DAĞDA YAŞAM

AVLANMAK DOĞADAN YİYECEK KARŞILAMA

Avlanmak

Dağda insan vücudunun istediği besinlere ulaşamayabiliriz. Besinleri asıl olarak doğadan sağlamalıyız. Özellikle belirli bazı besinleri tüketemediğimiz için eklem ağrıları ve bacak ağrıları yaşarız. Bu yeterli protein tüketmediğimiz için oluşan bir durumdur. Protein de asıl olarak ette bulunur.

Eti doğadan nasıl elde edeceğiz?

Eti doğadan karşılamak için eti yenebilecek hayvanları avlamak gerekmektedir.

Doğada av hayvanları olarak bir çok hayvan çeşidini sayabiliriz; domuz, tavşan, keklük, geyik, dağ keçisi vb. Bunlar dışında kaplumbağa, yılan da avlanabilir, yenebilir. Tabi, kurbağa ve yılanı zorunlu kalmadıkça yememek gerekir. Neden? Yılanın zehirli olması gibi... Ama zorunlu kalındığı durumlarda yemek gerektiğinde dikkat edilmesi gereken; yılanın kafa kısmını ve kuyruk kısmını kestikten sonra yani zehirli bölümlerini aldıktan sonra tüketmektir. Kurbağa için ise, kurbağanın sadece arka bacak etleri yenebilir ve su kurbağası olması gerekir. Kara kurbağası zehirlidir. Bunun dışında kurbağada bir sorun yoktur.

Peki, avlamayı nasıl yapacağız?

Diğer tüm işlerde olduğu gibi avlanmak da plansız programsız olmuyor.

Avlanmak için bir ekip kurarız. Ve plan yaparız. En iyi atıcımız en elverişli yerde, yani hedefi vurabileceği, tek atışta işi bitireceği bir yerde konumlanır. Diğer arkadaşlar ise daha çok hayvanların yerini belirleyip vurabilecekleri noktaya sürme işini yapar. Burada dikkat edilmesi gereken en temel nokta kaza ile birbirimizi vurmamaktır. Atış güzergahımızın karşısında hiç bir arkadaşımızın olmaması gerekir. Özellikle kayalık bölgelerde merminin taşa çarpıp sekmesi olası yaralanma ve ölüm riskini yaratabilir. Bunun için mutlaka av süren kişilerin belli bir yere kadar gidip atış güzergahından çıkması gerekir.

Dağ keçileri çok hareketli hayvanlardır. Kayalık bölgelerde konaklarlar. Orman içinde çok hızlı kaybolabilirler. Genelde konakladıkları bölgelere gelirken vurulabilirler. Onun için buraya gelişlerini bekleyebiliriz.

Domuzlar genelde sürü halinde gezer, otlarlar. Kışın etleri yağlıdır. Ve domuz eti bakteri taşır. Domuzu avladıktan sonra etlerini ayırıp mutlaka kuşbaşı yapıp kaynatmalıyız. Daha sonra eğer ki depolayacaksak tenekelere koyup karın kalın olan yerlerine gömebilir ve kış boyunca çıkartıp pişirip yiyebiliriz. Kar bir buzdolabı gibi eti koruyacaktır ve bozulmasını engelleyecektir. Domuz, tehlikeli bir hayvandır. Özellikle ağzının

üst kısmında olan yanlara doğru birer adet büyük dişleri bıçak gibi keskindir. Domuz saldırdığında bir ağaç kütüğünün arkasına saklanmak veya ağaca tırmanmak gerekir. Domuz bir tank gibi hareket eder. Dönmek için kafasını çevirmekten öte vücudunu çevirmek zorundadır.

Tavşan avladıktan sonra atar damarı boyun tarafından kesilip arka bacakların dan yukarı doğru asılarak kanı akıtmak gerekir. Zira, tavşan çok kanlı bir hayvandır. Ve kanı kolay kolay etten arınmaz. Kışın, derisinden ve iç organlarından ayırıp kara basmak bir çözümdür. Onun dışında bol suyla yıkayarak da kandan arındırabiliriz.

Dağ keçisinin etini kavurma yaparak kışın muhafaza edebiliriz. Bunun için kuşbaşı şeklinde doğradığımız eti suda kaynatıp keçinin kendi yağıyla (etin belirli kısımları yağlıdır ve bunu ayırıp kullanırız.) tenekeye basarak muhafaza ederiz. Yazın ise vurduğumuz dağ keçisinin etini hemen tüketemiyorsak güneşte kurutabilir daha sonra tencerede haşlayarak yemek yapabiliriz.

Keklik avı için varsa elimizde saçma atan bir tüfek kullanmalıyız. Genelde küçük su birikintilerinin olduğu yerlere kalabalık bir şekilde su içmeye gelirler. Burada avlayabiliriz.

Doğadan Yiyecek Karşılama

Doğadan karşıladığımız yiyecekler; hayvan eti, bitkiler ve meyvelerdir.

Gerilla elinde hiçbir yiyeceği olmasa bile doğadan yaşamını sürdüreceği yiyecekleri karşılayabilir.

Ya da kışın sığınak yaşamı için gerekli yiyecekleri depolayabilir.

Doğada eti yenilebilecek hayvanları avlayarak; et (protein) ihtiyacımızı karşılayabiliriz. Bunlar; domuz, dağ keçisi, tavşan, keklik vb. gibi hayvanlardır. Bu hayvanları avlayarak elde ettiğimiz eti kavurarak ve kendi yağıyla karıştırıp bir kaba koyup ağzını sıkıca hava almayacak biçimde kapayarak karın içinde uzun süre muhafaza edebiliriz.

Doğadan hangi bitkileri elde edebiliriz? Nane, ısırgan otu, karadut yaprağı, üzüm yaprağı, kreyta gibi bitkilerin yaprakları yenilebilir. Yemekleri yapılabilir. Yaprakları suda kaynatılıp çorba da yapılabilir.

Kışa hazırlık amacıyla ceviz depolayabiliriz. Ekim- Kasım arası cevizler tam olduğunda toplayıp yeşil kabuğundan arındırırız. Daha sonra güneşte kuruturuz. Eğer kuruma yeterliyse ve depoda muhafaza edebiliyorsak kabuğuyla birlikte çuvalda saklayabiliriz. Ama böyle bir olanak yoksa teker teker kırıp bu ceviz içini nem almayacak şekilde bir bidona koyup muhafaza edebiliriz. Ceviz yağlı ve besleyici bir besin olduğundan önemlidir.

Doğada bulacağımız armut, elma, erik gibi meyveler de vardır. Bunlar günlük tüketim de olabilir eğer yapabiliyorsak reçelini de hazırlayabiliriz. İlkbahar zamanında bölgede çokça mantar vardır. Bu mantarların bir kısmı zehirlidir. Zehirsiz olanlarını nasıl bilebiliriz. Mantarı koparıp şemsiye gibi olan alt kısmına bakar eğer burada böcek, karınca vb. görüyorsak bunlar zehirsizdir. Ayrıca renklerinden de fark ederiz. Kiminin koyu renkli, kiminin de beyaz renkli olduğunu görürüz. Mantarın da yemeği yapılır.

Sf.57

POMPALI TÜFEKLER

Sf.58

Pompalı tüfek, av tüfekleri sınıfındadır. Av amacıyla kullanılan, çifteli, otomatik, (karabina) pompalı vb. çok çeşitli modelleri vardır. Yine attıkları fişeklere göre de sınıflandırılabilir. 16'lık, 12'lik, 4.10 vb. farklı fişek atarlar. Av amacıyla kullanılmalarına karşın çok etkili bir silahtır. Özellikle fişek yapıları ve güçlü basınç yapmalarından dolayı çok etkilidirler. Son dönemde başta ABD olmak üzere birçok ülkenin özel timleri tarafından ev baskınlarında kullanılan bir silahtır. Ülkemizde de özel tim tarafından kullanılıyor. Kolay bulunabilmesi ve av izni olan herkes tarafından taşınabilmesi bu silahların bir başka özelliğidir. Bu silahın en büyük özelliği fişekleridir. Saçma

denilen kuş avlanmakta kullanılan dom dom kurşunu diye bilinen tek bilyeli domuz fişeğine kadar geniş bir yelpazeye sahiptir. Fişekleri numaralıdır. 4-6-8 gibi numaralara sahiplerdir. Bu numaralar fişegin içindeki saçmaların büyüklüğüne göre değişir. Örneğin kuş için 8, 9 numaralar kullanılırken kurt, ayı vb. iri hayvanlar için 3-4 numaralar kullanılır. Biz de eğer kırdav için kullanmıyorsak 2-3-4 numaraları kullanırız. Bu fişeklerin içinde 7.65 çapında 12 tane bilye vardır veya 9 mm çapında 9 tane bilye vardır.

Kullandığımız tüfeğin otomatik bir av tüfeği olduğunu düşünürsek bu fişeklerden altı tane alır. Yani tek atışta 12 mermi birden atmış gibi olur. Tüfeğdeki altı

BU SAVAŞ HALKIN SAVAŞIDIR! HALK SAVAŞINDA HER ŞEY SİLAHTIR.

Vatanımızın özgürlüğü, halkımızın kurtuluşu için savaşıyoruz. Bu savaşta tankımız, topumuz, füzemiz yok. Bu savaşta sınırsız cephanemiz, istediğimiz kadar kleşimiz, tabancamız, bombamız yok. Ve bu savaşı kazanana kadar da sınırsız silahlara sahip olamayacağız. Bunu biliyoruz. Silahlarımız eksiksiz olsun, her şeyimiz tam olsun öyle savaşalım deme lüksümüz de yok. Düşmana vurmak için kaybedeceğimiz tek bir gün bile yok. Çünkü her gün, her saat halk olarak boğazlanıyoruz. Katlediliyoruz. İşkenceden geçiriliyoruz. Diri diri yakılıyoruz. Vahşeti yaşıyoruz. Evlerimiz başımıza yıkılıyor. Faşizmin köpekleri mahallelerimize saldırıyor. O soysuz burjuvalar, zenginliklerine zenginlik katsın diye, sefahatları sürsün diye adına iş kazaları denen cinayetlerle beşer onar, yüzer yüzer katlediliyoruz. Hastane kapılarında, trafik kazalarında, sellerde, depremlerde, binlercemiz ecelsiz ölüyor. Onurumuz ayaklar altına alınıyor. Aşağılanıyoruz. Bizi sömüren ve bize zulmedenler, bizden iğrendiklerini hiçbir zaman saklamıyorlar. Eğitim hakkımız, sağlık hakkımız, çalışma hakkımız yok. Dahası yaşama hakkımız yok ediliyor.

İşte böylesi pervasız bir sömürü ve zulüm altında yaşıyoruz. Yapmamız gereken savaşımızı büyütme. Onurumuz için, namusumuz için, emeğimiz için, alın terimiz için, vatanımız için, çocuklarımız için, anne babalarımız için, yaşlılarımız için savaşmak zorundayız. O halde bu savaşta her şeyi silah olarak kullanacağız.

Sf.60

mermiyi bir araca boşalttığımızı düşünelim 72 adet mermi isabet etmiş olur. Bu güçte ve bu etkide başka bir silah yoktur. Bu silahların en büyük dezavantajları uzun olmalarıdır. Ancak istendiğinde bunlar kısaltılabilir. Dipçik ve namludan kesilerek kısaltmak mümkündür. Eğer keserek kullanmayı düşünüyorsak tüfek kesilerek kısaltılabilir. Bu kesimlerden sonra ortalama 50-60 cm kalır. Bu da taşınmasında çok büyük kolaylık sağlar. Pompalı tüfek kullanımı otomatik av tüfeğine göre daha zordur. Pompalı el kundağının bulunduğu yerde ileri geri hareket eden bir körük vardır. Namlu ağzına mermi vermeyi bu körüğün ileri hareketi ile sağlarız. Tetiğe basıp mermiyi patlattıktan sonra körüğü geri çekerek boş fişegi dışarı atarız. Namluya bir fişek daha vermek istiyorsak körüğü ileri hareket ettiririz. Bu bir eylemde zaman kaybıdır. Otomatik av tüfekleri ise gaz ve yay kuvvetiyle çalışırlar. Kullanımları Kleş, G3 vb. tüfekler gibidir. Havzasına fişekler yerleştirildikten sonra bir fişek de kurma kolu geri çekilerek namlu yatağına atılır. Tüfeğe ileri hareketi yaptıran tırnağa bastığımızda bu fişegi namlu ağzına sürer. Tetiğe bastıkça fişekleri atar. Yani yarı otomatik çalışma sistemine sahiptir. Doğayısıyla pompalı tüfek yerine otomatikler

tercih edilir. Son dönemlerde geliştirilen şarjörlü av tüfekleri de vardır. Bunlarda otomatik tüfek gibi çalışır.

ATIŞ BİÇİMLERİ

Otomatik piyade silahlarıyla 6(altı) çeşit atış yapılabilir.

Bunlar;

Ayakta

- Kabza sağlam tutulur.
- Dipçik omuza sıkıca dayanır,
- Çene dipçik kenarına dayanır.
- Sol ayak öne, sağ ayak arkaya alınır ve ayak doğrultularının oluşturacağı açı 90 derece gibi olur. Önde ayak hafif kırık, arkadaki ayak dik tutulmalıdır.
- Silah omuza dayandığında tetik kolu omuz hizasında kaldırılır.

Diz çökerek

- Silah omuza tıpkı ayakta olduğu gibi alınır.
- Yani sağ omuza sıkıca dayanır. Sağ kol omuz hizasına kaldırılır.
- Sol dirsek sol ayak diz üstüne dayanarak sabitlenir.
- Sağ ayak alta alınır. Ayak ucuna yüklenilerek topuk tarafına kık oturtulur, ancak sıkı oturulmalıdır. Ve silah sağlam tutulmalıdır.

Yatarak

Açık alanda engelsiz yerde yapılan atış biçimidir.

- Silah sol ele alınır. Sağ el yere dayanır.
- Silah namlu ucu yukarı doğru tutulurken,
- Sağ el yerdeyken, bu destek noktası gibi kullanılır, ayaklar seri bir hareketle geriye atılır.
- Yere yüzükoyun yatılır.
- Silah omuza dayanırken sağ ve sol dirsekler yere sabitlenir.
- Ayak topukları, ayaklar belli bir miktarda açıldıktan sonra yere yatırılır.

Kıç üstü Oturarak

Yokuş yukarı ve yokuş aşağı atış biçimidir.

- Kıç üstü oturulur. Ayaklar kırılmış olarak karına çekilir.
- Topuklar yere sağlamca sabitlenir.
- Silah omuza sabitlenir. (Ayakta olduğu gibi)

Kalçadan

Hedefsiz; hedefi görmeden, nişan almadan yapılan bir atış biçimidir.

- Çalılara, evlere, hedef arabalara vb. karşı kullanılır.
- Sol el silahın ön el kundağında, sağ el silahın kabzasında ve sağ el kabzayı kalçaya dayıyor.
- Namlu doğrultusu sol el ile değil vücut ve kalça hareketleriyle hareket ettirilir.

Omuz üstünden

Omuz üstünden, uçan hedeflere atış biçimi

- Uçan hedef olarak helikopterlere karşı uygulanabilir.
- Silah dipçiği omuz üstüne bindirilerek sabitlenir.

HER EVDE, HER İŞYERİNDE POMPALI TÜFEKLER OLMALI!

Neden Pompalı Tüfekler? Çünkü

1- Pompalı tüfeklere kolaylıkla ulaşabiliriz.

2- Mermilerini kolaylıkla temin edebiliriz.

3- Kullanımı kolaydır.

4- Bu silahlarla faşist
güruhundan işkenceci polisine,
mafyacı çetelerden tüm halk
düşmanlarına kadar hepsinin
saldırılarını püskürtür,
kendimizi, mahallemizi,
köyümüzü, çoluğumuzu,
çocuğumuzu koruruz.

Yine faşist odakların kurumlarını,
araçlarını rahatça dağıtırız.
Ve yine halk düşmanlarını hak
ettikleri şekilde bu silahlarla
cezalandırırız.

5- Bu silahlar tabanca ve kleşlere
göre daha ucuzdur.

Kısacası pompalı silahları temin
etmeli, kullanmasını öğrenmeli ve
öğretmeliyiz.

Sf.61

**YALNIZ DEĞİLİZ;
TÜM DÜNYA HALKLARIYLA BİRLİKTEYİZ!
GÜÇSÜZ DEĞİLİZ;
GÜCÜMÜZ, İNANCIMIZDA
TARİHSEL VE SİYASAL HAKLILIĞIMIZDADIR!**

**BİZ KAZANACAĞIZ!
ÇÜNKÜ BİZ
HALKIZ VE HAKLIYIZ!**

